

BROKILON



VLADIMÍR ŠLECHTA

OSTŘÍ OZVĚNY

Copyright © 1999, 2024 by Vladimír Šlechta

Cover © 2024 by Tomáš Flak

2ndCzech Edition © 2024 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-581-6

Vladimír Šlechta

Ostří
ozvěny



Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2024

Knihy Vladimíra Šlechty

v nakladatelství Brokilon

Krvavé pohraničí

Likarijská trilogie

1. Nejlepší den pro umírání (Thompsonův rok)
2. Likario
3. Orcigard

Gordonova země

1. Zahrada sirén
2. Ploty z kostí
3. Hořící přízraky

Samostatné knihy

Krvavé pohraničí

Šílený les

*Pár kapek zamrzlého času **

Válečná lest (Příběhy vojáka z Pohraničí)

Kukaččí mláďata

Zima v Thonnierice

Hraničář

Oggerdovský cyklus

Emma z umírajícího města

Střepy z Apokalypsy

Ostří ozvěny

Lovci přízraků

Já, Gowery

Kyborgovo jméno

Keltská brána

Projekt Berserkr

Poslední velkoměsto

1. Tajná historie Bornnu
2. Kletba
3. Padající Archanděl
4. Ostrov
5. Bílá jako sůl

Mimo cykly

Rok Havrana

Tajemství Morie

** připravujeme*

O Apokalypse můžeme s jistotou říci jen tři věci: kdy se odehrála, proč se jí říká Apokalypsa a co bylo její bezprostřední příčinou.

Takže za prvé: Apokalypsa se odehrála v roce 2072 původního evropského letopočtu. To je nezpochybnitelný fakt.

Za druhé: slovo Apokalypsa pochází z Bible. Je to událost, při které Bůh, nakrknutý hříšností lidstva, smetl toto lidstvo z povrchu planety a udělal to pomocí ohnivého deště, vyvřelé lávy, vln tsunami a pohybů zemských desek. My ateisté na božský zásah nevěříme, ale mohu vám nabídnout definici, která mi připadá výstižná: Apokalypsa je katastrofa, kterou si lidstvo zavinilo samo svým vlastním brádivstvím, zpupností a všetečností.

A teď k příčinám. Chronických příčin bylo hodně, avšak poslední kapkou, či spíše jiskřičkou v prachárně, bylo zmiizení Měsíce. Víte, o čem mluvím? Zemi dříve obíhal přirozený satelit zvaný Měsíc. A ten jednoho dne zmizel. Či spíše během několika málo dnů. Je to však komplikovaná historie, která by zabrala celou samostatnou knihu, a proto se spokojíme s konstatováním: Z oblohy zmizel Měsíc a začala Apokalypsa.

Philippa z Humboldtových zahrad, přezdíváná Pippi

Prolog:

Na cestě

01

Znovu jsem zaslechl to slovo: *okcianové*.

Rozhlédl jsem se. Výprava se chystala k odchodu, vozkové vodili volky k napajedlu, jejich poskoci rozmotávali postroje a kuchař pokřikoval, kdo ještě si nabere zbytek šlichty, aby mohl vymýt kotel a naložit ho na vůz. Kousek ode mne stál kapitán Rudi Schinko se dvěma dalšími jezdci z ostrahy a o něčem se bavili. Nejspíš o těch... těchhle-těch... *okcianech*.

Přimotal jsem se k nim, zmobilizoval jsem veškerý svůj šarm a zazubil se na ně: „*Okcianové*? Zvláštní název pro domorodce. Kdo ho vymyslel?“

„*Okcianové* nejsou domorodci,“ zafuněl kapitán Schinko nevrle. Byl to pomešší chlapík s poďobanou tváří a nakrátko okudlanými vlasy, oblečený do odrbané zelené bundy a kopřivákových kalhot císařských mušketýrů. Byl

jsem pro něj jen kluk, právě mi minula třicítka a jemu už bylo hodně přes čtyřicet. Navíc jsem vypadal dosti extravagantně a nezvyklé byly i mé dlouhé vlasy. Tady se všichni nechávali ostříhat na šířku hřebene, což bylo jednoduché opatření proti vším. A moje pončo, které jsem si nechal ušít podle ilustrace v předapokalyptické knize *Země kovbojů*, tak to pro něj byla úplná záhada.

Věnoval jsem mu zářivý úsměv. „Hele, není důvod, abysme se na sebe mračili. Protentokrát udělali velitelem Oggerda, ale příště už budete konvoji velet zase vy, kapitáne. Major je prostě major, s tím nic nenaděláte.“

„Major,“ zkrivil rty Schinkův společník, hubený blondák s ofinou spadlou do očí, kterému říkali Slíva. „Takovejch majorů už jsme viděli.“

„Takovýho asi ne,“ řekl jsem. „Na majora ho povýšili za zásluhy v boji, když mu bylo asi tak dvacet. Bejval to nejmladší major císařské armády.“

„A proč je teda furt jen major?“ podivil se druhý Schinkův společník, černovlasý týpek s krátkými hnědými vousy, kterému říkali Klaus. „Proč z něj není generál, když mu to šlo tak dobře?“

Pokrčil jsem rameny: „Co já vím? Asi byl moc dobřej. Chtěli ho mít v poli, a ne někde na štábu. A taky se stal konkurencí pro ty, kteří neměli hodnosti za zásluhy, ale za známosti. Znáte to.“

Nepatrně přikývli, jako že to znají. Už se netvářili tak nepřátelsky jako na začátku.

Pokračoval jsem: „Poslali nás sem, abysme zjistili, co a jak. Pokud to jen trochu půjde, tak s těmi *okciany* promluví. Mluvení mi jde dobře, na konci Století válek jsem sloužil jako vyjednaváč.“

„To půjde těžko,“ zavrtěl hlavou kapitán Schinko. „*Okcianové* nemluví. Nejsou to lidi.“

„Tak co teda jsou?“

„Napůl lidi a napůl zvířata...“

„To si nějak nedokážu představit,“ nadhodil jsem. Což nebyla pravda, už jsme s Oggerdem viděli ledacos a podobné hybridy bych si představil jako nic. Jen jsem chtěl ty tři popíchnout, aby mluvili dál. A povedlo se.

„Jsou to takový jako bůžkové,“ řekl blondák. „Mají lidský těla, ale zvířecí hlavy. A zvířecí pazoury.“

„Drž hubu, Slívo,“ okřikl ho tiše Klaus, ten s krátkými hnědými vousy.

„No,“ řekl jsem, „poslali nás sem a v podstatě nám neřekli, s čím se tady setkáme. O *okcianech* jsme se dozvěděli až v Nové Rize. Já a doktor Hargo,“ mávl jsem k učouzenému ohništi, „jsme vytvořili jakousi teorii. Tahle oblast, Pobaltí, se během Apokalypsy stala bitevní zónou mezi Evropou a Ruskem. Nikdo neví, jaké zbraně tady kdo použil. Takže si myslíme, že tvorové, kteří tady žijí, jsou zmutovaní potomci původního obyvatelstva. Možná se zálibou ve sebeznetvořování.“

Všichni tři se zadívali na doktora Harga. Seděl u čadícího ohníčku a vůbec si nevšímal toho, že se mu volci odvádění od napajedla otírají o záda. Na koleni si přidržoval rozevřený notes a před sebou měl položenou misku vychladlého guláše. V pravici držel lžici a píchal s ní do vzduchu, jako by dirigoval neviditelný orchestr. Žádný orchestr tam však pochopitelně nebyl, jen tábořiště s frontou odstavených vozů.

„*Okcianové* nejsou lidi,“ zopakoval kapitán Schinko, když se na Harga dostatečně vynadával. „Prostě nejsou.“

„Podle toho, co jsme se dozvěděli v Nové Rize, používají nástroje. Zbraně. Kamenné sekery i oštěpy s hroty z předapokalyptických materiálů. Ukázali nám pár věcíček, možná jste je přivezli zrovna vy.“

Nikdo nic neřekl, a tak jsem pokračoval: „V Nový Rize jsem se prohlodal stohama papírů. Četl jsem záznamy

i hlášení. Udělal jsem si určitě obrázek. Pokusím se to shrnout a vy mi řeknete, jestli to říkám dobře nebo špatně. Tak teda: Nová Riga tady stojí už asi čtvrt století, ale po většinu té doby to bylo jen mrňavý hnízdo na konci světa. Ještě za života císaře Horsta Sibelia sem poslali oba císařský zepelíny, aby to tady okoukly shora. Existovaly totiž obavy z Ruska, z jeho obnovy a z jeho rozpínání. Ale ani shora ze vzduchu, ani při pozdějších průzkumech ze země tady nikdo nenašel nic než prázdnou zemi. Žádní Rusové. Ani stopy po nějakém osídlení. Radiace, pokud tu kdy nějaká byla, už vyzářila, samozřejmě s výjimkou Kaliningradu. Ten bude, jak všichni víme, světlýkovat ještě pár tisíciletí. Nenašli tady ani žádný jedy nebo zdraví ohrožující chemikálie, prostě to byla ideální země k osídlení. Samotná kolonizace pak byla odstartovaná před čtyřmi roky. Proběhl podrobnější průzkum, vybraly se vhodné místa, navozil se sem materiál, nabrali se kolonisti a ve vnitrozemí vznikly dvě kolonizační osady. Loni někdy touhle dobou už byly obě osady dokončené a patřičně osídlené. A nic. Žádní *okcianové*. Žádní domorodci, ani přátelští, ani nepřátelští. Jediný nebezpečí tady hrozilo od malejch tlup zběhů a marodérů, který se sem začaly stahovat z blízkého i dalekého pobřeží. Přitahovala je sem příležitost k drancování a ostraha konvojů byla ustanovená kvůli nim. Je to tak?“

„Je to tak,“ přikývl Rudi Schinko neochotně. „Loni jsme zahnali pár loupežníků, a to bylo všechno.“

„Potíže s takzvanými domorodci nastaly až letos. Teď máme srpen a první zprávy začaly přicházet v průběhu jara,“ pokračoval jsem. „Nejprve byla zmiňovaná nezvyklá agresivita pralesních šelem. Pak už to nebyly šelmy, ale jacísi divní domorodci, kteří se posléze změnili... v co vlastně? Vlastně už to tady padlo. V pralesní bůžky.“

Kapitán Schinko se zakabonil. „Nemáte ponětí, o čem

mluvíte, člověče. Nikdy jste je neviděl. Ono je vlastně těžké je vidět – zaútočí a zmizí. Nikdy jsme nedostali do ruky žádnou jejich mrtvolu. A chtěli jsme ji získat, ne, že ne. Mrtvej *okcian* by byl konečně důkaz pro ty papírový hlavy v Nový Rize. Plukovník Janszoon vypsál odměnu sto marek pro toho, kdo mrtvého *okciana* přinese. Chlapi se snažili, jenže marně. Někteří z nich si teď myslí, že ty bestie jsou nesmrtelný.“

„A jsou?“

„Ne. Sám jsem jich pár dostal. Potíží je v tom, že svoje mrtvé odnášejí s sebou.“

„Třeba se nám poštěstí dneska,“ nadhodil jsem.

„To asi né,“ zavrtěl hlavou Slíva. „Takhle daleko oni nebejvají. Tohle ještě není jejich tori... tori...“

„Teritorium,“ napověděl mu Klaus. Ve skutečnosti to nebylo jeho jméno, ale zkomolenina příjmení, jmenoval se nějak jako Klausevitz, jak jsem se dočetl v papírech. Věděl jsem toho o nich docela dost, a oni o nás skoro nic. Dokonce ještě ani neslyšeli Oggerdovo jméno, což mi připadalo podivné. Nejspíš strávili konec Století válek tady v Pobaltí a zprávy ze staré Evropy je nezajímaly.

Kapitán Schinko své společníky okřikl: „Stejně mějte oči na stopkách. Jeden nikdy neví.“

„Zůstaneme ve střehu,“ zaculil jsem se.

„Co to povídáte?“ řekl Slíva trošičku nakvašeně. „Vždyť nemáte ani zbraň!“

Věděli to všichni, pár dní jsme spolu strávili na cestě a občas mě zahlédli bez ponča, které jsem si pochopitelně na noc sundával. Oni sami byli ozbrojení až až, někteří upravenými jezdeckými Mausery 98 se zkrácenou hlavní, ale byla tu k vidění celá škála udělátek z celkem ještě nedávných dob. Pár Schinkových jezdců mělo muškety a k tomu ještě VAG revolvery s jednostranně zaslepenými komorami či zbastlené dvouhlavňové pistole, to vše

ládované kulemi a černým prachem. K tomu samozřejmě nože a tomahavky.

Nejkurióznější zbraň, jakýsi pneumatický samostříl, vlastnil Rudi Schinko. Byla to krátká robustní ručnice s tlustou hlavní, z jejíž pažby se táhla pancéřovaná hadice až ke kanystru, který měl Rudi přivěšený k sedlu. Kanystr byl ve skutečnosti tlakovou nádobou a Rudi ho každého jitra dotlakovával ruční pumpičkou. Že je to pneumatický samostříl, jsem věděl díky Hargovi, kterého Schinkova vymyšlenost zaujala. Včera nebo předevírem se na to Schinka dokonce zeptal. Kapitána dotaz pochopitelně potěšil a rozpovídal se, že v zásobníku má pětapadesát šipek, a to bohatě stačí. Jedna šipka ho přijde na sedm feniků, zatímco patrony se v Rize prodávají po marce za kus, což je zlodějina. Z pneumatického samostřílu se dá střílet jednotlivě i dávkami a prvních dvacet šipek má průraznost jako koule z muškety. A šipky jsou pochopitelně lepší než koule, protože hroty šipek, jak každý ví, dokážou probít i flakvesty a plastické pancíře. Živě se s Hargem pobavil o nejrůznějších technikálich, ale už o ničem jiném.

To jsem ale odbočil.

„Nemáte zbraň a všechno budeme muset odstřílet za vás!“ dodal Klaus. „Tím myslím přímo za vás, pane. Major toho má na sobě dost. I ten váš technolog si vzal zbraň.“

„Ó, já mám zbraň,“ zaculil jsem se. Přizvedl jsem otrášený okraj ponča a ukázal jim dlouhý bič, který jsem měl omotaný kolem boků.

„Co to je?“ vyjevíli se.

„Bič. Na délku má tři metry, a to je víc než dost. Nikdy mu nedojdou náboje.“

To je zaujalo. „Vy s tím dokážete tento? Zacházet?“

„Není to snadné,“ přikývl jsem. „Ale naučil jsem se to.“

„Dokážete s tím někoho zabít?“

„Ale jistě. Zabít, zpacifikovat, podtrhnout nohy. V Dřevěných věžích vám předvedu exhibici, pokud budete mít zájem. Pochopitelně jen na figuríně... Podívejte, hoši, není důvod, abysme kolem sebe chodili po špičkách. Já jsem Gowery Fink.“

Napráhl jsem k nim pravici, oni mi s ní jeden po druhém potřásli a představili se. Ledy byly prolomeny.

„Ještě byste měli vědět jednu věc, Gowery, myslím ty a major,“ řekl kapitán Schinko, když jsme si potykali. „Je tady záležitost Kriffova konvoje. Kriff odvedl konvoj z Rigy do Věží už před třemi týdny, ale nevrátil se a ani nepodal zprávu po holubovi. Tři tejdny není zase tak moc, ale...“

„Jak dlouho taková cesta trvá?“ ujistil jsem se. „Z Rigy do Věží a zase zpátky?“

„Dá se to stihnout za čtrnáct dní. Ale možná si Kriff a jeho chlapani udělali ve Věžích pořádnou opici a zdrželi se... Stejně jsem rád, že jedeme do Holztürme, a ne do Fuchsnachtu, jak bylo původně v plánu. Alespoň Kriffa zkontrolujeme...“

Narážel na to, že původně měl vést konvoj do sesterské kolonizační osady, ale velení v Nové Rize rozhodlo, že nás, tedy Oggerda, mě a Harga, doprovodí do Dřevěných věží. A že vezeme náklad do Holztürme, když už tam před třemi týdny něco odvezli? Na tom, jak jsem pochopil, nebylo nic divného. Holztürme, do češtiny přeložené jako Dřevěné věže, byla dominantní osada a Fuchsnacht jen filiálka. Většina nákladu se stejně vozila tam.

„Cos to povídal o holubí poště, Rudi?“ zeptal jsem se. „Jak je to daleko z Rigy do Holztürme? Něco přes sto padesát kilometrů? To není pro vysílačku zase tak moc.“

„Tady vysílačky nefungují,“ vysvětlil mi. „Ani ty malý, ani ty velký. Proto s sebou vezeme holuby.“

Tak tohle už bylo něco. Nefungují tady vysílačky? O tom se nám zatím nikdo nezmínil.

Začal jsem mít neblahý pocit, proto jsem se rozloučil a vydal se za svými parťáky.

02

Promotal jsem se tábořištěm a snažil se nešlapat do dobytčích výkalů, kterých tu bylo všude plno. U ohniště jsem zatřásl Hargovým ramenem: „Prober se ze zasnění, Haliku. Za chvíli vyrážíme.“

Nepřítomně se na mě podíval a mimoděčně si na nose urovnal kulaté brýle. Dosud na sebe nenatáhl svůj technologický hábit s kapucí a seděl tu v obnošených vojenských kalhotách a ve vytahaném triku s dlouhými rukávy, přes které si už přetáhl odřenou flakvestu, do níž ho nanutil Oggerd. Byl to hubený chlapík s tváří zarostlou osamělými vousisky a s dlouhými světlými vlasy staženými do culíku. Když se postavil, měl na výšku průměr, avšak kvůli své rachitické postavě se zdál být drobnější. Kolem pasu měl široký opasek se sumkami na náboje a na levém boku šikmo zavěšený holstr na brokovnici s upilovanými hlavními a pistolovou pažbou. Pažbu a částečně i kov hlavní si vyzdobil stříbrnými ornamenty, což byly, jak se ukázalo při podrobnější prohlídce, různé fyzikální vzorce.

Pro jistotu jsem se ho zeptal: „Nenapadá tě, co znamená slovo *okcianové*, Haliku?“

Zamžoural na mě zpoza brýlí: „Ty to nevíš? Nepochopil jsi to?“

Pocukl jsem rameny: „Asi nejsem tak chytřej, jak předstírám. Udělej mi laskavost a pouč mě.“

„V tom slově jsou dvě cé za sebou. Správně se vyslovují čé. Někdo, buď záměrně, anebo omylem, změnil výslovnost cé-ká. Už chápeš?“

Teprve teď mi to docvaklo. „A do prdele,“ vyhrkl jsem.

„Přesně tak,“ přikývl Hargo. „Máš naprostou pravdu,

Pjen-kchaf-kcho.“ Mou českou přezdívku vyslovil s natolik těžkým germánským přízvukem, že nebyla k poznání. Dělal to nejen on, ale skoro všichni. Byla chyba, že jsem si zvolil jako své *nom de guerre* počestěnou verzi vlastního příjmení, ale už se stalo.

03

Šel jsem dál. Obloukem jsem se vyhnul frontě vozů, do kterých vozkové zapřahali volky. Zastavil jsem se až na cestě, rovné jako natažená struna. Zkusmo jsem přidupl a ozval se známý tlumený zvuk. Vespod, pod vrstvou naváté hlíny, se skrývala prastará silnice, která tu dvě stě let zarůstala pralesem a čekala, až po ní začnou jezdit zásobovací vozy do nových germánských kolonií.

Po chvíli ke mně přišel Oggerd, vysoký, hubený a podmračený chlap neurčitěho věku. Sice byl jen o dva roky starší než já, avšak patřil k mužům, u kterých se nepídíte po tom, jak jsou staří, protože vás při pohledu na ně obeště animální hrůza. V souladu s vojenskými zásadami měl černé vlasy ostříhané nakratičko, stejně tak i vousy. Oblékl se do maskáčových kalhot z předapokalyptických vojenských zásob a do černého trika s krátkými rukávy. Přes triko měl nasazený plastický krunýř se zalisovanými distinkcemi majora a s reliéfem dravého ptáka s rozepjatými křídly. Kvůli tomu dravci jsem pro něj vymyslel přezdívku Orlosup, která se v centrální Říši celkem uspokojivě šířila. Ukázalo se však, že tady v Pobaltí nikdo nezná ani přezdívku, ani jeho samotného.

A ptáte se, proč jsem pro Oggerda vymyslel přezdívku? Byla to samozřejmě hloupost, ale někdy se prostě nedokážu ovládnout.

Ještě k jeho zbraním, o kterých už byla řeč; na širokém opasku mu visela pistole, replika Coltu 1911, v ruce držel

Mauser 98 se zásobníkem upraveným na osm nábojů. Jeho nejbizarnější zbraň spočívala v magnetických spojích v zádové části plastického pancíře. Byl to *schnitzer* čili řezák, který vypadal jako jednostranně broušená mačeta, avšak ve skutečnosti se jednalo o upravenou předapokalyptickou průmyslovou čepel s monomolekulárním ostřím, zkrácenou na potřebnou délku a opatřenou rukojetí. Něco takového se nedalo koupit za peníze a *řezák* mohl vlastnit jen certifikovaný *rider*. A to Oggerd byl.

„Zjistil jsi něco nového?“ zeptal se mě.

„Vím toho spoustu. Lidi od Schinka si myslí, že *okcianové* jsou nějakí pralesní bůžci, napůl lidi, napůl zvířata. Hybridní bytosti.“

„A co si myslíš ty?“

„Já jsem ateista, jak víš. Nevěřím na bohy ani na bůžky. Ale, Oggie, na těch řečech něco bude. Uvidíme zejtra. Nebo možná už dneska. Takže zůstávej ve střehu.“

Tu poslední větu jsem si mohl odpustit. Oggerd vždycky zůstával ve střehu.

Pak jsem dodal: „Hargo asi přišel na to, co znamená slovo *okcianové*. Základ zřejmě pochází ze slova *ocidere*, psáno *oc-cidere*. Se dvěma cé. Už jsi doma?“

Zavrtěl hlavou, jako že doma není.

„Ve starý latině a taky v předapokalyptickým univerzálu to znamená *zabít* anebo také *zavraždit*. Nemyslím si, že si výslovnost přizpůsobil Schinko nebo jeho kumpáni. Udělal to někdo jiný.“

Oggerd nepatrně nadzvedl obočí: „Znamená to něco?“

„Určitě. Ale ještě nevím co.“

Pak jsem mu řekl o neznámém osudu předchozího konvoje i o tom, že mezi Novou Rigou a kolonizačními osadami nefungují vysílačky. A že tu prý nefungují ani ty osobní krátkovlnné.

Všechno to byly jen drobné kousky skládačky, které jsme

teprve začali porůznu získávat. Na to, abychom z nich poskládali nějaký obraz, bylo ještě příliš brzo.

04

Ten den se nestalo vůbec nic, samozřejmě kromě vleklé, pomalé a únavné cesty. Noc jsme přečkali na dalším plácku určenému k tomu účelu, rozbahněném, rozježděném, rozdupaném a plném odpadků po předchozích tábořících.

Pak nastalo ráno. Ráno toho dne, kdy jsme měli dorazit na konec naší dlouhé cesty, která trvala skoro čtyři týdny a zahrnovala přesun do Kielu po železnici, plavbu po Baltu v dýchavičném otráskaném kutru, zmatek v Nové Rize a těch posledních pár dní pomalé jízdy pralesem.

Začínal jsem se těšit, že v kolonizační osadě s názvem Holztürme skončí cestování a začne opravdová práce. Třeba jsou ty řeči o *okcianech* přehnané. Nikdo nás nebude obtěžovat, a když ano, tak se s ním Oggerd snadno vypořádá. Třeba se z našeho úkolu vyklube příjemná letní dovolená jako loni v Anatachonne a já stejně jako loni navážu důvěrné přátelství s nějakou pohlednou kolonistkou. V brašničkách na vojenském řemení, které jsem nosil pod pončem, jsem měl pro takový případ dostatečnou zásobu prezervativů.

Takhle jsem si to maloval, ale jako obvykle to dopadlo jinak. V tomhle případě přímo katastrofálně jinak.

První den:

Lesní přízraky

01

Oggerd jel na svém černém valachovi vpředu, konvoj se s funivými, vrzavými a skřípavými zvuky zvolna pohyboval za ním. Volská spřežení kráčela zvolna a rozvážně, ale i tak jsme se s každým krokem a s každou vteřinou nořili hlouběji do nitra bývalého Lettlandu. Nebo to už možná bylo území dřívějšího státu Litauen, to vážně nevím, neměl jsem to nastudované. Cesta už nebyla tak rovná jako včera, občas zakličkovala sem i tam, ale vždycky se nakonec vrátila tam, kde se pod navátou zeminou skrýval asphalt a pod ním metrová vrstva strojně udusaného a uválcovaného šterku.

V Nové Rize se mi dostal do ruky seznam toho, co jsme teď vezli na šesti zaplachtovaných vozech kolébajících se na tlustých bantamových pneumatikách. Ostatně to vyložili z kutru, který nás do Nové Rigy dopravil. Byly tam

sekery, rádla, pily. Čtyřleté ovocné stromky s kořenovým balem pečlivě ovinutým látkou. Knihy. Piano. Klece s poštovními holuby. A zbraně. Uložené v hoblinách, zapakované v bednách přetažených páskovou ocelí, spočivaly opakovací pušky Mauser 98 i předapokalyptické lovecké brokovnice, kterých se dochovalo tolik, že ani nemělo cenu pouštět se do jejich nové výroby. Dokonce tam byla i jedna na součástky rozložená strojní puška, pochopitelně také pocházející z předapokalyptických časů. Jiné bedny zase obsahovaly náboje. Dostatečné množství nábojů, aby udělaly boháče z každého překupníka staré Evropy.

Skoro to vypadalo, že se v Pobaltí schyluje k válce.

Ke každému vozu patřil vozka a jeho pomocník. Oddíl ostražky, kterému velel kapitán Schinko, čítal šest chlapců, hubených, neholených, s očima jakoby nepřítomnými. Na nízkých konících byli v lesním šeru takřka nerozeznatelní. K tomu si připočítejte mě, Oggerda, Harga, kuchaře a několik dalších poskoků, a vyjde vám necelá třicítka chlapů. Ozbrojených chlapů, protože každý měl alespoň mušketu nebo starožitnou brokovnici. V takových podmínkách to představovalo úctyhodnou palebnou sílu. A jestliže jsou v lesích domorodci? Nemohou být tak početní a tak dobře vyzbrojení, aby nás ohrozili.

Takhle jsem si to v duchu přeříkal a všechny obavy ze mě spadly. I tak jsem se na své ryzce držel vzadu za vozy a sledoval jsem, co dělá kapitán Schinko. Znovu a znovu vyjížděl z konvoje k okraji cesty, starostlivě se rozhlížel a zdálo se, že naslouchá. Neviděl však nic než listnatý les. Nezaslechl nic než bzučení hmyzu a překřikující se hlasy ptáků.

02

„Konvoj stát,“ zaburácel zepředu Oggerdův hlas. „Kapitán Schinko ke mně! Gowery, ty taky!“

Pobídl jsem patami svou klisnu. Když jsem dojel na Oggerdovu úroveň, vytáhl jsem zpod ponča malý dalekohled a podíval se. Vprostřed cesty, v zeleném mihotání asi tak dvě stě metrů před námi, stál jakýsi pahýl. Jenže to nebyl pahýl, ale podivný tvor s příliš velkou hlavou.

„Přál sis vidět *okciany*,“ hlesl Rudi Schinko, který se podíval vlastním dalekohledem. „Tady jednoho máš.“

„Drží bílou vlajku,“ řekl Oggerd. „Chce vyjednávat.“ I bez dalekohledu viděl lépe než já.

Uvědomil jsem si, že jsme před kilometrem nebo dvěma odbočili z původní trasy staré silnice. Kolem nás teď nebyl dvě stě let starý prales vyrostlý v opuštěné krajině po Apokalypse, ale jakýsi prastarý háj. Nad našimi hlavami se rozprostírala klenba věkovitých dubů, mnohé z nich určitě pamatovaly tisícovku let. To, že se nám tvor postavil do cesty právě tady, mělo nějaký význam.

Podíval jsem se po kapitánu Schinkovi: „Domorodec s bílou vlajkou? Už se vám to někdy stalo, kapitáne?“

„Ne,“ polkl nasucho Rudi. Do této chvíle neměl tušení o tom, že *okciany* znají bílou barvu, natož bílou vlajku. „Nikdy se nám takhle do cesty nepostavili, vždycky jen útočili ze zálohy... Udeřili, zmizeli. Zahlédli jsme je jen zřídka.“

Rutinním pohybem vytáhl ze sedlového pouzdra pneumický samostříl a zkontroloval, zda má ventil na tlakové nádržce otevřený.

„Žádné projevy nepřátelství, kapitáne,“ zarazil ho úsečně Oggerd. „Instrukce říkají, že máme v co největší míře vycházet domorodcům vstříc a pokoušet se o přátelské kontakty.“

Mimoděčně jsem se ohlédl a uviděl, jak se *chlapci* z ostrahy přesouvají dopředu. Vozkové i jejich pomocníci nervózně poposedávali a poplácávali své flinty.

Oggerd ke mně kývl: „Zjistíme, co chtějí, ty i já, Pěnkavko. Kapitáne, vedťe vozy padesát metrů za námi.“

„Provedu,“ hlesl Rudi Schinko a provedl pohyb, jako že chce otočit koně. Oggerd ho však zarazil: „Tohle dejte na vůz k doktoru Hargovi,“ podal kapitánovi svůj upravený mauser. Vypadalo to jako gesto dobré vůle. Když se vyjednává, tak beze zbraní.

„To bych nedělal, Oggie,“ napomenul jsem ho.

„Překážela by mi,“ řekl. V tom měl samozřejmě pravdu, puška je v boji na krátkou vzdálenost těžkopádná a pořád mu zůstávala pistole i *řezák*.

Pobídlí jsme koně a zvolna se vydali vpřed. Rudi Schinko za našimi zády zavelel a konvoj se dal do pohybu se vším tím šustěním pneumatik a vrzáním strojů.

„Mluvílo se o hybridních bytostech,“ hlesl jsem v určité chvíli, „a tohle je hybrid. Žádný mutant, jak jsme si mysleli.“

Tvor, který stál uprostřed cesty, se v ničem nepodobal člověku, snad jen vzpřímeným postojem. Byl medvědí postavy, ale medvědí ve skutečném smyslu toho slova. Zavalitý, veliký, porostlý hnědou srstí.

Proporce jeho těla rozhodně nebyly lidské. Nohy měl krátké, silné a pokrčené. A jeho hlava... to, co měl na krku, byla prostě medvědí hlava.

Byl oblečený, pokud se o oblečení dalo mluvit, do bederní roušky z jakési špatně vydělané kožešiny. Stál tam a čekal, až dojedeme na vzdálenost deseti metrů. Pak nesmlouvavě pozvedl pravou tlapu, na jejíchž drápech měl napíchaný cár světlé vozové plachty.

Smrđěl. Pane jo, ten smrděl. Byl to takový ten agresivní pižmový samčí pach. Možná to byl zápach, který poplašil naše koně. Měli jsme co dělat, abychom je zvládli a zabránili jim v útěku.

V jistém okamžiku jsem si uvědomil, že **to** před námi má **ruce**. Lidské ruce. Na každé tlapě sedělo pět prvních článků prstů jako nadějně zárodky – a z nich vyrůstaly

dlouhé drápy. Rozhodně se to dalo jako ruce používat. V levici, spuštěné podél těla, svíral *medvěd* násadu kamenné sekery.

„Hic est nostra patria,“ zamručela bytost. „Ritorno.“

Oggerd poposedl v sedle. „Cože?“

„Mluví univerzálem, Oggie,“ vysvětlil jsem mu. „Říká, že tohle je jejich země. Chce, abysme šli pryč.“

„Ty mu rozumíš?“ ujistil se Oggerd, protože i do něj v kadetce natloukli základy univerzálu.

„Domnívám se.“

Univerzál, jak jistě víte, je uměle vytvořený jazyk, který vznikl v padesátých letech jedenadvacátého století a měl se stát celoevropskou univerzální řečí. Gramaticky kopíroval starou latinu a velice se podobal tehdejší italštině, španělštině a do značné míry i francouzštině. Před Apokalypsou se ve školách učil zhruba čtvrt století a z dnešní germánštiny se víceméně vytratil. Stal se však povinností pro vzdělance, jako je Hargo, protože většina předapokalyptických vědeckých a odborných textů je napsána právě univerzálem. Já jsem si univerzál také osvojil, ale spíš ze zájmu než z povinnosti. Mám na jazyky talent a dokážu rozeznat nejrozumnější přízvuky a zpotvořeniny.

Mezi řečí zvedl Oggerd levici. Kapitán Schinko vydal za našimi zády příslušný pohyb a konvoj se zavráním zastavil.

Bytost, obrovský lesní bůh, mávla sekerou ve své levici. „Ritorno!“

„Chce, abychom se vrátili,“ sykl jsem.

„Mluv s ním,“ zavrčel Oggerd.

„Quis es?“ vykřikl jsem. „Kdo jsi?“

„Patria nostra. Ritorno,“ zopakoval tvor se stejnou intonací, ale o poznání hlasitěji.

„Transiet,“ řekl jsem. „Transibit per silvan. Non sumus inimicos.“

Jenom projíždíme. Projedeme lesem. Nejsme nepřátelé...

Tvor mlčel. Po chvíli zamručel, nesrozumitelně a téměř bez artikulace. „Transiet – nihil. Silvan – nihil. Inimicos – nihil.“

„Vůbec nechápe, co říkám,“ sykl jsem k Oggerdovi.

Tvor kývl rukou směrem k sobě. Vyznělo to jako pozvání.

„Chce, abychom šli k němu,“ řekl Oggerd polohlasem.

„Tohle není bílá vlajka, Oggie! To je jen kus hadru! Možná to něco znamená, ale ne to, co si myslíme.“

Tvor znovu kývl k sobě.

„Jedu blíž,“ rozhodl se Oggerd. „Gowery, ty zůstaň na místě.“

„Je to past,“ šeptl jsem, ale Oggerd už pobídl valacha k chůzi.

Jeden krok, druhý, třetí. Šestým krokem překročil nezřetelnou čáru na zemi.

Ve větvích prastarých dubů se cosi uvolnilo. Tvor se pohnul. Rychle jako blesk sebou smýkl do pralesa.

Shora se volným pádem řítila jakási temná hmota a drtila slabší větve.

Les ožil řevem, štěkáním, skučením. Na konvoj za námi se z obou stran snesla sprška šípů.

Balvan nastražený nahoře ve větvích padal vteřinu či dvě. Oggerd tu chvilíčku využil beze zbytku. Vylomil boty ze třmenů a seskočil ze sedla. Škubl uzdou, avšak valach stál jako zaražený kolík. Takzvaně *vytuhl*, což se v čase smrtelného ohrožení může stát nejen lidem, ale i zvířatům.

O vteřinu později už bylo pozdě.

Až příliš zblízka jsem uviděl, jak do koňského hřbetu udeřilo čtvrt metraku žuly nebo co to bylo. Valach zemřel v jediném zaprašění žeber a kostí. Měkké části těla vystříkly do všech stran.

„Jedte!“ zařval za mými zády Rudi Schinko. Dvakrát vystřelil do kapradí, ve kterém právě zmizel medvěd tvor. Pneumatický samostříl udělal poměrně tiché puf-puf, avšak neozval se onen pleskavý zvuk doprovázející zásah do těla.

To už střílel i Oggerd. Vystřelil z coltu třikrát nebo čtyřikrát, pak se po mně ohlédl a zařval: „Postarej se o Harga!“

Maličko jsem zazmatkoval. Nejprve jsem se pokusil otočit klisnu, abych se vrátil k vozům. Pak mi došlo, že vozy budou za chvíli projíždět kolem, a tak jsem klisnu popohnal dál po cestě a uhnul stranou do kapradí. Když jsem ji znovu zastavil a ohlédl se, vozy už byly v pohybu. Teprve teď jsem uviděl, jak se hlouběji v lese pohybují smečky lesních démonů, rychlých, hbitých, nezřetelných. Míhala se jich tam spousta, určitě několik desítek. Většina z nich, jak se mi zezdalo, nebyla vyšší než metr padesát a nevážila víc než padesát kilogramů.

Na konvoj se z obou stran snášela sprška kamení i oštěpů.

Než jsem se vzpamatoval, první vůz už objížděl obrovský šutr vězící v krvavé kaši z rozmačkaného valacha. Tohle byl, jak už jsem se zmínil, starý les s velkými rozestupy mezi kmeny věkovitých dubů a vozům nestálo v cestě nic než trsy vysokého kapradí. Kdyby byli *okcianové* nastražili past přímo na staré dálnici, možná by ji tím šutrákem zablokovali. Takhle se vozy snadno vyhnuly.

Díval jsem se, jak Rudiho *chlapci* kryjí boky konvoje. Ti, kteří měli mušketu, ji dokázali naládovat během deseti vteřin. Nasypali do laufu dávku prachu, zastrčili kulí, klepli botkou pažby o sedlovou hrušku. Pak už stačilo cmrndnout trochu prachu na pánvičku a mohli poslat kulí na správné místo. Žádné šmidlání nabíjákem. Žádné ucpávky. Pálili o sto šest. Dva z jezdců, kteří měli zkrácené jezdecké mausery, jim zdatně sekundovali.

Z kozlíků vozů se tu a tam ozval sporadický výstřel. Vozkové měli plné ruce opratí a jejich pomocníci se drželi, čeho jen mohli, aby se při té krkolomné jízdě nesesykali dolů.

Vozy vrzaly, vozkové ječeli, dobytčata funěla a do rychlopalby z mušket zaznívalo práskání z Oggerdova coltu. Nevím, jestli v těch zelených stínech něco viděl a jestli to dokázal zasáhnout, ale řekl bych, že ano. Oggerd je prostě Oggerd.

„Jedte! Jedte!“ ječel Rudi Schinko. Stál ve třmenech na mé straně konvoje a střílel ze své tlakové pušky napravo i nalevo. Pak se podíval dozadu a uviděl to, na co jsem se právě díval i já; předposlední vůz stál a byl doslova obsypáný *okciany*. Jedno z dobytčat v záprahu padlo a vůz se o ně zarazil. Na kozlík se nahrnula smečka nahých démonů a bušili do vozky i do jeho pomocníka vším, co měli po ruce. O pár metrů vedle, v sedle strakatého koníka, seděl jeden ze Schinkových jezdců. Jenom tam tak seděl, nestřílel ani se nesnažil naládovat mušketu. Zjevně však pořád ještě žil.

V tu chvíli už mě míjel třetí vůz v pořadí a já jsem uviděl, že vedle vozky sedí na kozlíku Hal Hargo. Zdál se mi při smyslech, a tak jsem ho nechal být. Jediné, co ho teď mohlo ochránit, byla rychlost ujíždějícího vozu.

Uviděl jsem, jak kapitán Schinko obrátil koně a rozjel se k uvízlému vozu. Proti proudu uhánějícího konvoje, jestli mi rozumíte. Vydal se na pomoc osamělému jezdcovi a já jsem ho v tom nechtěl nechat samotného. Pobídl jsem ryzku a od pasu jsem si šklubnutím odmotal dlouhý bič.

Vysokým kapradím jsem se snadno vyhnul čtvrtému vozu. Než jsem se dostal k tomu havarovanému, kapitán Schinko už tam byl. Hubené bestie rvaly kusy těl z vozky i pomocníka, ačkoli oba ještě žili. Jezdec, věděl jsem, že se jmenuje Heinz, seděl v sedle o kus dál a udiveně se díval na

dřík šípu, který mu trčel z flakvesty. Poslední vůz, původně v pořadí šestý, nás právě velkým obloukem objížděl a drtil si cestu ve vysokém kapradí.

Plum-pulululum! Dávka z pneumatického automatu se zabubláním smetla dva *okciany* z kozlíku havarovaného vozu.

Jakási potvora povyskočila a majzla kapitána Schinka kamennou sekerou nebo něčím podobným. Nejspíš ho vzala naplocho, jinak by bylo po něm. I tak zvolna sklouzl ze sedla.

Švihl jsem bičem. Prásk! Bestie, která se rozpřahovala, aby kapitána Schinka praštila ještě jednou, zavřeštěla a odskočila do kapradí. Tohle ještě nebylo smrtící švihnutí, teprve jsem se rozcvičoval, i tak jsem *okcianovi* určitě přerazil pár žeber.

Rudi Schinko dopadl na zem. Podepřel se, zvedl se do kleku, postavil se na nohy. Jeho plavák se mu v mezičase vytrhl a teď uháněl vedle posledního vozu, pochopitelně odnášel i pneumatický automat. Zpola omráčený kapitán Schinko hmatl po dvouhlavňové pistoli zastrčené za opaskem, a zatímco se ji pokoušel vytáhnout, švihl jsem bičem ještě dvakrát. Jednoho *okciana* jsem zasáhl, i když nevím, s jakým výsledkem, druhého jsem minul. I tak jsem si kolem sebe udělal prostor. Bestie pochopily, že není radno si se mnou zahrávat, a stáhly se z dosahu.

Z kapradí se vynořil *medvěd*. Víte, koho myslím. *Okcian*, se kterým jsme se neúspěšně pokoušeli vyjednávat. Určitě to byl on, na drápech měl stále ještě přichycený kus vozové plachty. Srst na trupu měl kropenatou vlastní krví. Buď ho zasáhl Rudi z automatu, nebo Oggerd z pistole, a možná dokonce i oba, ale nic si z toho nic nedělal.

Rozevřel mordu a obnažil špičáky, aby vyzkoušel, jestli prohryzne Rudiho flakvestu. A Rudi tam jen tak stál

a díval se. Já jsem seděl v sedle ryzky opodál a také jsem se díval. Tak nějak jsem pochopil, že bič mi bude v tomhle případě k ničemu.

Švihhh!

Cosí jako obrovské nůžky přestřihlo medvěda v pase. Oggerd, který se přiblížil z mého slepého úhlu, řval *řezákem*. Monomolekulární ostří prošlo hrubou srstí, tlustou kůží, pletenci svalů, páteří i žebry. Zvířecí tělo se rozpadlo na dva kusy a Schinka ocákla krev i vnitřnosti.

Ptáte se, kde se tam Oggerd tak najednou vzal? Prostě tam byl pořád. Stále jsme se nacházeli kousek od obrovského šutráku, který rozdrtil jeho valacha.

„Rychle, kapitáne! Proberte se!“ zařval Oggerd. To už jsem popadl za uzdu Heinzova koně, protože jezdec jménem Heinz tam stále seděl v sedle. Z neprůstřelné vesty mu trčel šíp a já jsem nevěděl, zda je vážně zraněný, nebo jen upadl do šoku. S uzdou jeho koně v ruce jsem se rozjel za kapitánem Schinkem a Oggerdem, dlouhý bič jsem si na volno omotal kolem krku.

Rudi Schinko nebyl po ráně do hlavy úplně při sobě, klopytal a byl by upadl, kdyby ho Oggerd nevěkl jako malé děcko. Dohnat poslední dva vozy bylo snadné, oba stály a jejich osádky bojovaly o život. Jeden z vozů, původně čtvrtý, se v plné rychlosti dostal do smyku, převrátil se a ojí přimáčkla zadek dvouletého volka. Zvíře se snažilo postavit na zadní a řvalo bolestí, zřejmě mělo přeraženou páteř. Druhé dobytče se utrhl z postraňků a běželo za přední skupinou.

Druhý stojící vůz, původně koncový, byl v pořádku, měl i dost místa na to, aby vrak objel, avšak vozka to schytil naplno a ležel v postrojích s obličejem rozervaným ostrými drápy.

Jak jsme se blížili, viděl jsem, že vozkův pomocník pokropil prales z obou hlavní zkrácené brokovnice. Spřežení při

výstřelu zabralo do postraňků, ale vůz se nehnul. Brzda byla zatažená, zřejmě ji mimoděčně zatáhl vozka.

S oběma vozy tam zůstal jeden Schinkův jezdec, kryl se za vozem a sporadicky střílel ze zkráceného mausera.

Oggerd jediným pohybem mrštil Rudiho do potrhání plachty pojízdného vozu. Ta se pod nárazem roztrhla ještě víc a Rudi se zřítíl do korun jabloňových stromků. Vzápětí na něho dopadlo tělo vozky s roztrženým obličejem. Oggerd právě připravil vůz k jízdě.

Vyskočil na kozlík a odbrzdil. „Přestaňte střílet! Jeddeme!“ zařval na pomocníka s brokovnicí. „Držte se! Hejá!“

Práskl opratěmi a sprežení vyrazilo. Objelo převrácený vůz a hnáno šíleným strachem vyrazilo vpřed. My tři jezdci, tedy já, Heinz a hoch, který střílel z mausera, jsme měli co dělat, abychom mu stačili.

Viděl jsem, jak se Rudi Schinko hrabe z větví jabloňových stromků a jak muži s rozdrásaným obličejem vyskakují krvavé bubliny z protrženého hrtanu. Rudi položil ruku na rameno pomocníka sedícího vedle Oggerda. Strhl jej dozadu na korbu a ze zařatých prstů mu vylomil brokovnici. Prošacoval mu kapsy a našel pět červených brokových nábojů. Na poskakujícím, letícím voze a s přimráčenou hlavou nebylo jednoduché dostat se na kozlík vedle Oggerda, ale Rudi to dokázal.

03

Setřásli jsme pronásledovatele a cesta byla volná. Volná a přímá, protože objížďka skončila a my jsme se ocitli opět na staré silnici. Ve výhledu nám už nepřekážely trsy vysokého kapradí, a tak jsme uviděli první tři vozy. Začali jsme je dotahovat.

Oggerd se vztyčil na kozlíku, ohlédl se a zařval: „Pěnkavko! Pěnkavko, kde jsi?“

Pobídl jsem ryzku. „Tady, Oggie!“

„Potřebuji tvoji klisnu! Přeskoč k Hargovi do vozu!“

„Kde je Hargo, Oggie?“

„V tom voze před námi! Opratě drží on!“

Vůz řídí náš technolog? Ouch! To nebylo dobré.

Oggerdův vůz zpomalil, či spíše ho zpomalil ten před ním. Pobídl jsem ryzku a vmáčkl se mezi třetí vůz a zelenou hradbu pralesa. Stará silnice tu byla našťěstí dostatečně široká, a tak jsem se vešel. To už jsem viděl, že Oggerd měl pravdu, opratě skutečně držel náš vyzábělý rachitik. Z vozky byly na kozlíku vidět jen nohy a samotné tělo bylo zvrácené někam do zaplachtovaného prostoru. Tedy původně zaplachtovaného. I tady byla vozová plachta roztrhaná na cáry.

Rozesmál jsem se. To se mi někdy stává.

„Přeskoč k Hargovi, Pěnkavko!“ zařval Oggerd. „Potřebuju tvého koně!“

Vyhlédl jsem si velkou škubu ve vozové plachtě, vykopl jsem pravou botu ze třmenu, chytil se za okraj korby a překulil se dovnitř. Nebylo to zase tak těžké.

Na korbě vozu byla příhodně urovnaná plošina z beden a pytlů. Ze všeho nejdřív jsem zatáhl bezvládného vozku ještě dál, aby z něj na kozlíku nezůstalo vůbec nic. Při tom jsem zahlédl, jak na voze za námi přehodil Oggerd opratě Rudimu Schinkovi, postavil se na stupátko, levicí se chytil za žebro pro vozovou plachtu, vyklonil se a čekal, až se zpomalující ryzka ocitne na jeho úrovni.

Posadil jsem se na kozlík vedle Harga. „To už stačilo, Haliku, přebírám to. Podej mi ty traky.“

Ještě jsem se ani pořádně neuvelebil, když mě minul Oggerd na mojí ryzce. „Nepolámej mi ji, Oggie!“ křikl jsem za ním a stále jsem se smál. „Buď k ní něžný, ona to má ráda!“

Tahle rezavá klisna, kterou jsem podle její *připálené*

barvy pojmenoval českým slovem Vánočka, byla jediným pojítkem s mým minulým životem. Věřil jsem, že dokud bude ona se mnou a já s ní, tak vždycky všechno dobře dopadne.

04

Nějakou chvíli jsme ujížděli spíše klusem než cvalem. Docela pomalu, řekl bych, ale pořád to ještě nebyla chůze. Už jsem si myslel, že jsme z toho venku, když odzadu zajechel Rudi Schinko. „Pozor! Jsou tady zas!“

Někdo, možná samotný Rudi Schinko, za mými zády vystřelil z brokovnice – z první a vzápětí i z druhé hlavně. Hargo už měl svoji dvojku venku z holstru a vypálil kamsi nahoru. Rutinním pohybem jsem popadl rukojeť biče, který jsem si v mezičase volně omotal kolem krku, roztrásl jsem ho, roztočil ho nad hlavou a byl jsem připravený.

Zahlédl jsem šmouhu, která se snesla z převislé větve stromu u cesty. Jenže to nebyla šmouha, ale vychrtlý *okcian* s jezevčí mordou. Obkročmo a pozpátku dopadl na hřbet náručního volka a udělal to tak šikovně, že ani neupustil oštěp, který držel v pazouře. Švihl jsem po něm, koneček biče ho zasáhl jako kopnutí koně a odmrštíl dopředu. Tvor dopadl před pádicí spřežení, odspodu se ozvalo zavřeštění a pak suché zapraskání kostí drcených bantamovou pneumatikou.

Znovu jsem roztočil bič, abych práskl volkům nad hlavou, ti však zrychlovali sami od sebe. Zrychlovaly i vozy před námi, avšak jen do chvíle, kdy zepředu zaburácel Oggerd: „Přibrzďte! Přibrzďte a braňte se!“

Postavil jsem se na kozlíku a uviděl to nadělení; vpředu, napříč přes cestu, stála bariéra z převrácených vozů.

„Ježíšikriste!“ zajechel za mými zády Rudi Schinko, „tohle jsou vozy z Kriffova konvoje!“

Kecnul jsem si zpátky na sedátko a chvíli měl plné ruce opratí i brzdové páky. Brzdily i osádky vozů před námi. Všichni jsme si to šněrovali cik cak, co nám silnice dovo-lila, abychom nenarazili do těch před námi. Chvíli jsem neviděl, co se děje vpředu. A dělo se tohle: Oggerd pobídl ryzku a vyrazil tryskem. Z barikády se zdvihla řada pitvorných postav, vzduchem zasvištěly kameny i oštěpy. Některé se odrazily od Oggerdova brnění i od vyztužených kalhot, část jich pochytila rezavá klisna. Oggerd ji zarazil a seskočil ze sedla ještě za jízdy. Znovu sáhl přes rameno pro řezák a vrhl se proti barikádě.

Okcianové ucouvli. I ten největší primitiv vycítí alfa sam-ce a snaží se od něj držet co nejdál. Oggerd však neměl čas s nimi bojovat. Musel prorazit cestu konvoji.

Ani se příliš nerozmáchl a řal. Ostří prošlo bočnicí roz-bitého vozu jako horký nůž máslem. Přesešlo dubové fošny, roztalo železnou pásnici a oddělilo vrstvené listo-vé pero od poloosy. Rozmáchl se a znovu sekl. A znovu. V tom krátkém čase, který mu zbýval, měnil vůz v bariká-dě v hromadu nadrobno nasekaného šrotu.

Volci prvního vozu mu už téměř dýchali na záda, když se opřel o oj trčící z barikády. S vynaložením vši síly poodstr-čil vrak dalšího vozu o půldruhého metru. Víc nedokázal, dál ležela obrovská hnijící mršina volka z minulého kon-voje a vůz se o ni zarazil.

Uskočil a podíval se, jestli prorazil dost velkou díru.

Stačilo to. Jen tak tak, ale stačilo.

Ustoupil ještě dál, protože první vůz už projížděl skrz.

Obě tažná zvířata narazila mohutnými hrudníky do tro-sek a rozrazila je do stran. Do postranic se zaklínily nějaké železné prvky, vůz je chvíli vlekl za sebou, než odpadly. Volci řvali bolestí a hrůzou.

Okcianové se vzpamatovali, tedy alespoň někteří z nich. Na druhý vůz, když projížděl průrazem, se snesla sprška

šípů a kamenů. Vozka zazmatkoval, vůz se levým zadním kolem zachytil o trosky, udělalo to *ryc*, kolo se utrhlo a vůz jel dál jen po třech. Zřetelně se naklonil ke straně, ale ujížděl.

Z kozlíků i ze zadních plošin vozů, na kterých se vezlo pár poskoků, práskaly výstřely z brokovnic i ze všech těch zbastlených ládovacích pistolí. Schinkovi jezdci stříleli z mušket i z mauserů. Byl bych po *okcianech* alespoň šlehl bičem, měl jsem však plné ruce práce.

Oba přední vozy odházely trosky do stran a já jsem se průrazem prosmýkl celkem pohodlně. Zahlédl jsem Oggerda, vězel v troskách a vůz ho míjel ve vzdálenosti ani ne půl metru. Zaslechl jsem, jak buráci: „Jedte! Jedte!“

Možná mohl naskočit na vůz, ale nechtěl. Čekal, až prodeme všichni.

05

Před námi se natáhla přímá a přehledná cesta z obou stran sevřená pralesem. Vozy ještě chvíli ujížděly plnou rychlostí, pak začaly zvolňovat. Trysk se změnil ve cval, potom v klus a nakonec jen v rychlejší chůzi. Rychle ze mě vyprchávala bojová euforie.

„Asi jsme jim ujeli. Co myslíš, Haliku?“ podotkl jsem ke svému společníkovi.

Nic, žádná odpověď. Podíval jsem se, Hargo sice stále seděl vedle mne, avšak nevypadal dobře. Já jsem sice projel barikádou bez jediného škrábnutí, ale do něj se párkrát strefili. Z jeho šedého hábitu trčely čtyři dlouhé šípy a na čele měl ošklivou ránu. Zakrvácenými prsty si přidržoval obroučky rozbitých brýlí.

„Do prdele, Haliku, tys to nakonec taky schyтал...“

Ohledal jsem ho a vytahal z něho šípy, všechny byly zabodnuté do důstojnické flakvesty, kterou měl pod šedým

hábitem, a hroty nepronikly skrz. Alespoň jsem doufal, že nepronikly. Větší starosti mi dělala odřenina, kterou měl nad levým spánkem.

Zatímco jsem ho prohlížel, Hargo se vyklonil z kozlíku a začal zvracet. Nejprve zvracel, pak se chvíli dávil nasucho a nakonec zvláčněl. Byl by přepadl pod kola, kdybych ho nezachytil.

„Haliku! Sakra! Co je s tebou! Tohle mi Oggerd nedaruje!“

Využil jsem skutečnosti, že spřežení jde volně, pustil jsem opratě a uložil Harga dozadu na naskládané pytle. Vozka, kterého jsem tam předtím zatáhl, už mžoural a jevil známky života. Zatímco jsem Harga ukládal, štrachal se na kozlík a blábolivě mi vysvětloval, že ho něčím praštili do prsou, vyrazili mu dech a srazili dozadu na náklad. A když už na něm ležel, tak tam zůstal, aby mně a Hargovi nepřekážel. Neviděl jsem na něm žádné zranění a pravděpodobnější mi připadalo, že v určité fázi útoku prostě omdlel. Nezazlival jsem mu to.

Kde zůstal Oggerd? napadlo mne.

Postavil jsem se na kozlíku a ohlédl se na poslední vůz, řízený kapitánem Schinkem. Za ním uháněli už jen *chlapci* z ostrahy, podařilo se jim vyváznout všem šesti. Zahlédl jsem tam i svoji Vánočku s prázdným sedlem.

„Rudi!“ křikl jsem dozadu, „nabral jsi Oggerda?“

„Zůstal v zátarasu!“ křikl v odpověď.

„Musíme se vrátit!“ zaječel jsem. Už jsem chtěl cuknout opratěmi, když jsem si uvědomil, že cesta není natolik široká, abych vůz otočil. A kdybych zpomalil, narazí do mě zadní vůz.

„Ty ses zbláznil!“ zahalekal Rudi Schinko. „Buď rád, že jsme *okciany* setrásli! Byli jsme rychlejší, člověče, všiml sis toho? Jinak by nás rozsekali na nudle! Ještě nikdy jich nebylo tolik!“ Hlas mu kolísal na hranici hysterie.

„Já vám kašlu na vaši soukromou válku!“ zaječel jsem. „Já se vrátím! Jen potřebuju koně pro sebe a pro Oggerda!“

„Za půl hodiny dorazíme na pláň!“ zavolal Rudi Schinko. „Nabereme chlapy z kolonie a vrátíme se!“

„Za půl hodiny? Seš si jistej?“

Ale stejně se nedalo dělat nic jiného než se držet opratí. Navíc měl Rudi pravdu. Neuplynulo ani třicet minut, když se stromy rozestoupily a vpředu se rozprostřela hvězdovitá pláň.

06

Půl kilometru od okraje lesa se k modré srpnové obloze tyčily proslavené dřevěné věže. Jak jsem se dočetl v papírech, byly dílem plukovníka Abela Janszoona. Pevnost, srdce kolonizační osady, samozřejmě vybudovali podle typového projektu, který počítal jenom s jedinou strážní věží. Stavba pevnosti však probíhala natolik úspěšně a natolik rychle, že plukovník Janszoon, který velel výstavbě kolonie už od samého začátku, dal příkaz ke stavbě druhé věže. Věděl totiž, že zahálka kazí mužstvo. Obě věže se teď zvedaly z protilehlých rohů centrálního opevnění, každá z nich vysoká snad dvacet metrů.

Z jedné věže se několikrát zablesklo – stráž nám dávala zrcátkem znamení, že o nás ví.

„Zastavte! Zastavte!“ zahalekal Rudi Schinko.

Chvíli trvalo, než se jeho rozkaz dostal dopředu a vozy se zastavily, teď už ne jeden za druhým, tady na pláni se rozestavily do jakéhosi vějíře.

„Chlapi, kolik nás vlastně zbylo?“ vyhrkl Rudi Schinko a začal obhlížet škody. Tři vozy byly pojízdné, další jakýmsi zázrakem dojel na třech kolech. Nedopočítal se pěti mužů, s Oggerdem šesti. Chlapík, kterému *okcian* roztrhl

hrdlo, během cesty vykrvácel do jabloňových stromků na korbě vozu. Nadpoloviční většina těch, kteří vyvázli, utrpěla zranění, avšak nebyl čas zjišťovat, jak moc jsou vážná. Přišli jsme jen o jednoho koně, o Oggerdova valacha, protože společně s námi přiběhli i Schinkův plavák a moje ryzka. Tažná zvířata na tom byla dost špatně, byla vyděšená, zchvácená a plná šrámů.

Když už jsme stáli, využil jsem toho a pokusil se ošetřit Harga. Chvilí jsem hledal svou doktorskou brašnu a posléze ji vydobyl z korby vozu, který jsem nějaký čas kočíroval. Byly tam totiž uskladněné všechny naše věci, a dokonce i Oggerdův upravený mauser. A když jsem pak brašnu našel, nechal jsem ji být a vydal se zkontrolovat ryzku, postávala opodál a z nozdry jí skapával krvavý hlen. Přivedl jsem ji k vozům právě v okamžiku, když Rudi Schinko říkal jednomu z jezdců: „Heinzi, lehni na vůz, nevypadáš dobře. Tvého koně si vezmu já a tuhle trojkolku tu necháme...“

Heinz, aby bylo úplně jasno, byl onen mládenec, který zůstal vzadu a Rudi i já jsme se pro něj vrátili. Schytl jediný zásah šípem, který mu prošel flakvestou až do těla. Ale i jediný šíp vás může zabít, jak jistě sami víte.

„Jedeme!“ zavelel Rudi Schinko. Dobyččata zabrala do postrojů a všechny tři pojízdny vozy se pohnuly ke kolonizační osadě. Na kodrcající korbě jsem toho s Hargem moc nezmohl, jen jsem se mu pokoušel očistit zaschlou krev nasliněným kapesníkem. Rozhlédl jsem se, teprve když jsem zaslechl vyděšený hlas Rudihho Schinka: „Pro Krista! Co je tohle?“

Krutá překvapení, která Rudimu připravil dnešní den, ještě neskončila. Tohle nebyla ta samá kolonie, kterou před dvěma měsíci opustil. Tam, kde se měla nacházet pole, byla rozválená bahniska a spálené pruhy země. Na zničených polích se válely mršiny dobytka i vysoké zvěře.

Hrudní koše, lebky i hnáty obalené šlachami, kůží a hnijícím masem. Vzduch v jejich blízkosti nesnesitelně páchl.

„Co se stalo s těmi poli?“ zeptal jsem se v úžasu. Byla to samozřejmě řečnická otázka, ale kapitán Schinko ji zaslechl a zoufale zavrtěl hlavou: „Nevím! Já nevím! Úroda je ztracená a v kolonii nebude v zimě co jíst!“

Vzpomněl jsem si, co jsem četl v papírech: Rudi Schinko tu byl od samého začátku. Propátrával krajinu, zjišťoval, kam vedou ty staré silnice, a v místech, kde byly přerušeny, hledal objíždky i obchůzky. Doprovázel geometry a jako důstojník mohl mluvit i do toho, kde budou založeny obě kolonizační osady. Jak se tak rozhlížel kolem sebe, uvědomoval si, že čtyřletá práce je zničená.

Pozvolna jsme se blížili k ústřednímu opevnění. Kolny a pomocné přístřešky, nepořádně rozházené kolem cesty, zhoustly a změnilly se v městečko. Z papírů jsem věděl, že by tu mělo přebývat osm set lidí, a to už je solidní počet. Obyvatelé vycházeli z rozbahněných uliček a nevěřicně na nás zírali. Už z jejich držení těl mi bylo jasné, že jsou poraženi. Pralesní tvorové zničili jejich budoucnost.

Otevřenými vraty jsme vjeli na nádvoří pevnosti. Podobných pevností jsem už viděl několik a všechny vypadají stejně. V podstatě je to obdélník, podél jehož obvodu jsou postavené dvoupatrové domy z hrázděného zdiva. Víte, co je hrázděné zdivo? Nejprve se z přitesaných trámů sroubí kostry domů a teprve pak se vyzdí vnitřní i vnější stěny. Materiál stěn se zvolí podle toho, co je k dispozici, v ideálním případě se použijí předapokalyptické cihly či tvárnice, pokud je po ruce nějaké jejich naleziště. V méně ideálním případě se stavitelé spokojí s lomovým kamenem, vlastnoručně vyráběnými nepálenými cihlami či jiným přírodním materiálem. Ale rozvalené zdivo z domů zničených Apokalypsou je samozřejmě nejlepší.

Aby byla pevnost opravdovou pevností, zbuduje se podél

jejích vnějších stran hradba, kterou tvoří buď palisáda, nebo slepé stěny domů opatřené střílnovitými otvory. Celé je to pak završeno pozorovací věží vztyčenou v některém rohu. Věž může být buď dřevěná, nebo sflíkována z vyhrabaných předapokalyptických sloupů a stožárů, vždy se však jedná o takřikajíc „průhlednou“ příhradovou konstrukci. Kamennou či zděnou věž jsem v žádné kolonizační osadě neviděl, s něčím takovým je moc práce.

Kolonie Holztürme měla věže rovnou dvě, dřevěné a příhradové. Spíše se podobaly vytáhlým mysliveckým posedům než něčemu jinému.

07

Na nádvoří se nacházeli nějakí lidé, ale na to, že jich tu mělo žít osm set, jsem jich neviděl zase tak moc. Především na nás čekal plukovník Abel Janszoon, vyčouhlý chlápek po padesátce s krátce ostříhanými šedivými vlasy a zastřiženou šedivou bradkou, oblečený do pomačkané vycházkové uniformy šedivé barvy. Vlastně byl celý takový šedivý, tedy kromě obličeje, který měl rudý. Vykročil nám vstříc a už s prvním krokem začal vykřikovat a rozhazovat rukama. Rudi Schinko k němu také vykročil a i on něco vykřikoval. Avšak nebyla to hádka ani vzájemné obviňování, ti dva byli staří přátelé a křikem si navzájem dodávali odvalu. Takový jsem z toho měl alespoň pocit.

Plukovník Janszoon a kapitán Schinko pak vyšli po venkovních schodech do patra a zmizeli v plukovníkově kanceláři. Ostatní se začali rozcházet či prostě dělat svou práci. Vozkové a místní poskoci se pustili do vypřahování dobytčat, jiní poskoci začali skládat dovezený náklad a kamsi ho odnášeli. Pochopil jsem, že pokud se o sebe nepostarám sám, zůstanu tu stát tak dlouho, dokud neobrostu mechem a lišejníkem na straně severní.

Všechna předsevzetí, že se okamžitě vrátíme pro Oggerda, byla ta tam. Prioritní byl Hargo. A hned po něm rezavá klisna, kterou jsem pojmenoval Vánočka.

Jediný, na koho jsem se mohl obrátit, byli Schinkovi jezdci. Dojelo jich sem všech šest, ale jednoho z nich, Heinze, právě sundávali z vozu a nakládali na nosítka. Připomněl jsem se jim, vzali mě na vědomí a najednou byli samá ochota. Slíva se uvolil, že odvede moji ryzku do stáje, napojí ji a přehodí přes ni deku.

„S těma šípama nic nedělej,“ upozornil jsem ho. „Ona to půl hodiny vydrží. Pak se o ni postarám.“

Klaus se nabídl, že mě doprovodí k místnímu felčarovi. Harga jsem musel vzít do náruče, sesypal se a nedokázal jít po svých, Klaus mi alespoň nesl doktorskou brašnu.

Vešli jsme do přízemí dvoupatrového domu označeného velkým, ručně namalovaným červeným křížem. Chlapci, kteří nesli nosítka s Heinzem, tam bušili na dveře s nápisem **ORDINACE**, bylo však zamčeno a nikdo neotevíral. Po nějakém tom dohadování nosítka popadli a manévrovali s nimi po křivolakých schodech do patra. Když jsem pak vynesl nahoru Harga, už se za nimi zavíraly dveře jednoho z pokojů marodky.

„Tamhle je pokoj pro šarže,“ ukázal Klaus úplně dozadu. „Tam bude mít tvůj kámoš klid.“

Tak jsem ho tam donesl. Byly tam všehovšudy dvě postele a na jednu jsem Harga položil. Klaus se omluvil, že se musí podívat na Heinze a musí pro něj sehnat doktora. Požádal jsem ho, jestli by pro mě nemohl sehnat alespoň trochu vody, abych mohl Harga umýt. Slíbil mi to a odešel.

Zul jsem Hargovi boty a vysvlékl ho z jeho šedého hábitu s kapucí, z kalhot i z flakvesty, až zůstal jen ve vroubkovaném spodním triku a v podvlékačkách. Nijak mi svlékání neusnadňoval, byl úplně bezvládný. Zrovna jsem si říkal,

že teď by se mi hodila ta voda, když se otevřely dveře. Vešla výrazně hezká černovláska, přizvedla kýbl střední velikosti a řekla: „Nesu vodu.“

Hlas měla sladký jako karamel.

Užasle jsem na ni zazíral. Byla oblečená do pestré květované halenky a volných tmavomodrých kalhot, vlasy měla ustrížené na ramenou, rozpuštěné a učesané na pěšinku uprostřed. Zašvidral jsem do mnohoslibně rozevřeného výstřihu té halenky a zjistil, že je šitý právě tím způsobem, aby zůstalo u mnohoslibnosti. Dívka se na mě škodolibě pousmála, zřejmě byla na podobné švidrární zvyklá.

„Pomůžu vám s ním,“ ukázala na Harga. „Mám ošetřovatelský kurs.“

„To od vás bude velice laskavé,“ přikývl jsem a mimoděk začal mluvit spisovně. „Jen ho umyju, vydezinfikuju a nejspíš mu píchnu injekci pro povzbuzení. Víc s ním nesvedu.“

„Co mu je?“ zeptala se.

„Má jasné příznaky otřesu mozku. Příštích deset dvanáct hodin bude kritických. Když je přečká, bude všechno fajn. Když ne, tak ne.“

„Co se stane, když je nepřečká?“ ujistila se.

„No, éh... máte tady snad nějaké hřbitov, ne?“

„Snad nebude tak zle,“ zaškaredila se. „Přidržte mi ho a obračejte, umyju ho sama.“

Chvíli jsem Harga obracel a ona mu omývala krev. Hargo se částečně probral a pokoušel se s námi zápasit.

„Klid, Haliku,“ promlouval jsem k němu, „jsi mezi přáteli.“ Ale myslím, že mě neslyšel.

Zvedl jsem ze země doktorskou brašnu a připravil si ji na stolek. Černovláska zpozorněla. Byla to ošoupaná, avšak rozměrná vojenská brašna zelené barvy označená červeným křížem v bílém poli. Před našim výletem do

Pobaltí jsem ji slušně zásobil, a jak se právě ukazovalo, dobře jsem udělal.

„Vy jste doktor?“ ujistila se.

„Je to jedno z mých řemesel,“ přikývl jsem. „Už jsem dneska řídil vůz, bojoval jsem s těma chlupatýma potvora-ma a teď si zahraju na doktora.“

Pečlivě jsem Hargovi vydezinfikoval odřeninou na čele, už se mu tam probarvovala pořádná boule. Pro jistotu jsem mu vyhrnul triko a našel drobné ranky po hrotech šípů, které zadržela flakvesta. Ty jsem také vydezinfikoval a přelepil náplastí. Urovnal jsem Harga na posteli a chystal se, že mu píchnu injekci, když se dveře na chodbu pootevřely a objevila se v nich střípatá hlavička asi šestiletého chlapce.

„Co mu je?“ vypískl klučina. „Ty to víš?“

„Bolí ho hlava,“ zazubil jsem se na něj. „Praštili ho do hlavy takoví ti malí a chlupatí.“

Černovláska se pokusila chlapečka odehnat: „Běž pryč, Franku. Vidíš, že pana doktora rušíš.“

„Draslík,“ zamumlal Hal Hargo. „Vždyť jsem tam zapomněl přidat draslík!“

„Co to povídá?“ neudržel se klučina a vešel do místnosti celý. Ústa měl pootevřená zvědavostí, tvářičku plnou pih a vlasy rozčuchané do všech stran. Byl oblečený do vytahaného vlněného svetru a širokých kalhot ušitých z plachtoviny.

„Jenom si opakuje chemii,“ vysvětlil jsem mu. „On je technolog.“

„On je čaroděj, že? Takový čaroděj, který z lidí a zvířat udělal *okciany*? Je to tak, pane doktore?“ zeptal se chlapec.

„Draslík,“ zasípěl Hal Hargo.

„Jo, on je něco na ten způsob. A hele, chrouste, já nejsem žádný *pan doktor*. Říkají mi Gowery.“

Napřáhl jsem k chlapci pravici a ten ji vážně stiskl. „Já jsem Frank Janszoon,“ zapípal.

„Máš moc hezkou starší sestru, Franku.“

„Já nejsem jeho sestra, ale matka,“ vpadla do hovoru černovláška.

„Vy jste... ééé... manželka toho *obstarožního* plukovníka?“ podivil jsem se.

„Jo,“ řekla černovláška. „Jo a jo. Ano.“

Stáhl jsem Hargovo předloktí gumovou páskou. Z doktorské brašny jsem vytáhl injekční stříkačku, nasadil na ni jehlu a nasál do ní obsah malé ampule. „Po tomhle se ti bude krásně spát, Haliku,“ řekl jsem a vrazil mu jehlu do vystouplé modré žíly.

„Tak proto,“ řekl jsem, zatímco jsem stlačoval píst. „Hned mi to bylo divné.“

„Co vám bylo divné?“ zeptala se.

„No ten kluk, samozřejmě. V koloniích se nesmějí rodit děti, dokud se situace nestabilizuje. Všichni se začnou množit až na pokyn z ústředí.“

Černovláška neřekla tak ani tak, a já jsem si připadal hloupě.

„Mohl bych vás o něco požádat... Dario?“

„Jak víte, že se jmenuji Daria? Ještě jsem se vám nepředstavila!“ řekla s hranou dotčeností.

„Nó... četl jsem to v nějakých papírech. Pokud nemá plukovník Janszoon vícero manželek, tak jste Daria.“

„Odhalil jste mě. Jsem to já, jediná manželka Abela Janszoona. O co mě chcete požádat?“

„Potřebuju si něco vyřídit a Hargo tady nemůže zůstat bez dozoru. Kdyby zvracel, mohl by se udusit. Počkala byste tu s ním? Budu pryč nanejvýš hodinu.“

„Tak dobře,“ uvolila se. „Pohlídám ho. Kde vás najdeme, kdyby se něco dělo?“

„Dole ve stáji,“ vysvětlil jsem jí. Popadl jsem svou doktorskou brašnu a šel.

Nebylo to tak, že by Oggerd nechtěl naskočit na poslední vůz či si chytit volného koně. On to nemohl udělat. Vězel v troskách, držel se co nejdál od ujíždějících vozů, a i tak ho některé minuly opravdu těsně. Když se pak vyprostil z trosek, znělo hrčení posledního vozu sto metrů od něho.

Většina *okcianů* pronásledovala uprchlíky, ale jeden s Oggerdem zůstal. Malý pohublý tvoreček nevážil ani pětáctyřicet kilo, ruce měl zdánlivě bez svalů, nohy bez lýtek a na sraženém trupu seděla hlava patřící psovi. V pařátku svíral kamennou sekeru a měl i jakési oblečení sestávající z vesty a bederní zástěrky.

Pomaličku obcházel Oggerda v půlkruhu, upíral na něj tmavé psí oči a pocukával ušima. Musel být šíleně odvážný, když se Oggerdovi takhle postavil. Anebo prostě jen šílený.

Oggerd vyčkával. Jeho pistole zůstala kdovíkde a řezák vězel zaklíněný do trosek. Stál proti *okcianovi* beze zbraně, neměl však strach. Spíš ho udivovala neohroženost toho přerostlého psa.

Bytost zachrčela, přemetem se překulila přes záda a mávla sekerou po Oggerdových slabínách. Ten udělal úsporný půlkrok, předklonil se a máchl rukou. Pod úderem pěsti v bezprsté rukavici s vyztuženými klouby se *okcianova* hlava změnila v krvavou kaši.

Pak už nebylo nic, jen ticho, šumění stromů ve větru a bzucení hmyzu. Oggerd vyprostil z trosek řezák a navykklým pohybem si jím mávl přes záda. Magnetické spony uzamkly čepel.

Odlomil dřík šípů, který mu trčel ze stehna, a všiml si, že hned vedle má zasekané dřevěné štěpiny. Rozšněroval boty, stáhl zakrvácené kalhoty a ze stehna si vytahal zbytek

šípů i třísky. Zranění nebylo nijak vážné, kalhoty pocházely z předapokalyptických zásob a byly vyztužené lamelami z hmoty, které se nepřesně říká kevlar. To, co proniklo skrz, se zabodlo do masa jen mělce. Stejně však vytáhl z postranní kapsy příruční lékárníčku, rány vydezinfikoval a vetřel do nich regenerační želatinu. Znovu si oblékl kalhoty a obul se.

Z rozbitého vozu Kriffova konvoje serval cár plachty a zabalil do něho mrtvolku. Kapitán Schinko říkal, že ještě nikdy nikdo nezískal mrtvolu *okciana*? Teď jednoho uvidí.

Hodil si balík přes rameno a vytrvalým vlčím klusem se rozběhl za námi.

Bylo mu jasné, že vpředu je chumel bestii, které číhaly v barikádě a právě jim uniklo jádro konvoje. Možná se chvíli hnaly za vozy, ale nakonec to vzdají a začnou se vracet. Nechtěl se s nimi setkat. Asi tak kilometr za barikádou zabočil do lesa, aby se jim vyhnul. Pak se rozběhl lesem.

Tohle nebyla divoká džungle, ale prales mírného pásu. Rostly v něm duby i buky, které si své postavení budovaly dvě stovky let. Mohutné kmeny byly od sebe vzdálené dvacet, třicet metrů, jejich klenby se rozkládaly vysoko nahoře a zastiňovaly oblohu. Sluneční paprsky se draly mezírkami mezi větvíčkami a listovím, dole zbývalo ještě dost světla pro křoviska a trsy kapradí. Přízemní vegetace byla vysoká maximálně metr a půl, mezerami mezi jednotlivými kmeny se dalo prohlédnout do daleka. Terén byl poměrně plochý, jen občas přerušovaný erozní rýhou nebo shlukem mladých stromků bojujících o místo po nějakém padlém velikánovi. Stačilo se vzdálit od cesty, pak běžet souběžně s ní a nakonec se na ni zase vrátit.

Oggerd uběhl zhruba kilometr do vnitřku pralesa. Pak sáhl do kapsy pro kompas – a v té chvíli se poprvé dotkl *neznámého*. Kompas nefungoval. Střelka se točila chvíli sem a chvíli zase tam. Neobtěžovala se ustátit.

Zvedl oči k vrcholům stromů – slunce shlíželo z výšky a podle stínů se mohl dobře orientovat. Vydal se směrem, o kterém si myslel, že je souběžný s cestou.

Rychlou chůzí, občas proloženou poklusem, postupoval asi hodinu. Usoudil, že se *okcianům* vyhnul a měl by se vrátit na cestu. Zamířil přímo k ní.

Po dalších dvou nebo třech kilometrech pochopil, že si uložil velice nesnadný úkol. Prales kolem něho zůstával stále stejný, nerozlišitelné stromy, křoví, trsy kapradí. Cesta do Dřevěných věží, o které byl přesvědčený, že na ni musí každou chvilku narazit, nebyla k nalezení.

Znovu vytáhl kompas. Střelka tentokrát ukazovala jen jedním směrem – přímo do šikmých slunečních paprsků. Když střelka, která se má otáčet k severu, míří na jihozápad, je to trochu zvláštní.

V té chvíli zaslechl *výbuchy*.

Vždy jeden tlumený výbuch, pak dlouhé praskání a nakonec zadunění. Chvíli ticho a zase znova. Znělo to, jako když dřevorubci kácejí stromy pomocí dynamitových náloží. Neměl důvod myslet si, že je to jinak. Zamířil do míst, odkud to zaznívalo.

Výbuchy, praskání větví padajících stromů i tlumené dunění při pádech stromů po chvíli přestaly, ale Oggerdovi se podařilo udržet směr. Když došel k pokáceným stromům, už tam nikoho nezastihl. Ve vzduchu se vznášela silná vůně ozónu a dřeva ožehlého ohněm.

Skutečně tady někdo porážel stromy. Listnatý les přešel do smíšeného a někomu se hodily jehličnany, které jdou snadno štípat. Nějakých dvacet třicet vzrostlých smrků i borovic leželo jak přes cestu, tak i dál od ní, zpřerážené kmeny s ostrými štěpinami ježícími se do všech stran. Část rovné cesty včetně nejbližšího okolí se změnila v chaotický polom.

Ten, kdo tu práci provedl, však nepoužil dynamit. Při

obvyklém použití dynamitu je dřevo v místě nálože rozdrčené na štěpiny a zbytek stromu bývá neporušený. Na místě zůstanou i zbytky doutníků a drátů či provazů, kterými jsou nálože přichycené ke kmenům. Tady to bylo jiné. Kdosi tu používal něco jako blesk. Takový blesk, který za bouřky udeří z mračna do vysokého stromu. Jenže tyhle blesky šly zespu, od země.

Oggerd místo obhlédl a víc s tím nenadělal. Důležité bylo, že našel cestu. Rozběhl se správným směrem a po nějaké době se před ním rozevřela pláň kolem Dřevěných věží.

Na pokraji lesa právě chlapi z kolonie překládali náklad z tříkolového vozu na jiný. Uviděli Oggerda, který nesl přes rameno ranec s mrtvolou *okciana*. Věděli, co je zač. Kolonií už se roznesla zvěst o majorovi, který prorazil cestu a pak zůstal vzadu. Někteří z nich se pokusili o vojenský pozdrav, Oggerd jim zasalutoval v odpověď a pak jim zabavil jednoho z koní. Cestu do pevnosti překonal v sedle a viděl všechna ta spálená, zdupaná, rozválená pole i mršiny lesních a domácích zvířat.

Vjel na nádvoří pevnosti. Tam o něm věděli, zahlédla ho hlídka na jedné z věží a zburcovala plukovníka Janszoona. V tu chvíli jsem si to štrádoval do hromadné stáje a udělal si zastávku u našich věcí, které tam složili z vozu na povalový chodníček. Chyběl Oggerdův upravený Mauser 98 a já jsem mohl jen doufat, že ho neukradli, ale jen uklidili, aby nezmokl, kdyby náhodou začalo pršet.

V hromádce našich cestovních vaků jsem našel pytel s ovsem, a tak jsem si ho vzal. To už jsem zaznamenal rozruch a zůstal jsem na místě, abych zjistil, co se děje.

Oggerd vjel dovnitř a pohledem přelétl nádvoří. Zhlédl mě a zhruba vteřinu se na mě upřeně díval. Bylo mi jasné, že se zajímá o Harga. Párkrát jsem obrátil dlaň nahoru a dolů, abych naznačil, že to není dobré, ale ani úplně špatné. Ne, že bych měl s Oggerdem dohodnutá nějaká

tajná znamení, prostě jsem zagestikuloval, jak mě zrovna napadlo, a bylo to pochopeno správně.

Teprve pak seskočil Oggerd z koně. Balík se zabaleným *okcianem*, který vezl před sedlem, si hodil na rameno.

Došel tam, kde na něj čekal plukovník Janszoon. Levou rukou si na rameni přidržel balík, pravou zasalutoval: „Pane plukovníku, major Oggerd.“

„Oggerd – a dál?“ štěkl plukovník. Byl to, jak už jsem se možná zmínil, vysoký padesátník v šedé služební uniformě s pečlivě zastřiženou bradkou.

„Jenom Oggerd. Oggerd bez příjmení.“

Teprve teď to plukovník Janszoon pochopil: „Vy jste... vím, kdo jste. Dhienburg, že ano...“

Uvědomil si, že ztrácí iniciativu, a rozkřičel se: „Ztratil jste dva vozy a šest mužů, majore!“ vybuchl. „To si zodpovíte!“

„Narazili jsme na přesilu,“ řekl Oggerd netečně. „Ztrátám se nedalo zabránit.“

Zatímco se plukovník Janszoon dusil vztekem, nebo snad zoufalstvím, přitočil se k němu kapitán Schinko: „Abe, už jsem ti to přece říkal! Nebýt majora, tak jsme tam zůstali všichni! Nedokážeš si představit to peklo. To, jak nám prosekal průchod zátarasem, byl malý zázrak...“

Plukovník Janszoon ubral na hlasitosti a řekl víceméně normálním hlasem: „Co mi ještě povíte, majore?“

„Předám vám své pověřovací dokumenty, pane plukovníku.“

„Tady ne. Pojdte za mnou do kanceláře.“

Šel před Oggerdem a vedl ho do patra rohové budovy. Rudi Schinko za nimi stoupal po schodech jako starý rodinný přítel. Já jsem zamířil do dvoukřídých lítacích dveří společné hromadné stáje. Chvilí jsem postál v uličce, rozhlížel se a pak jsem se vydal ke své rezavé klisně.

Nejprve jsem z ní vytáhl dva šípy, které vězely jen mělce.

Velikou podlitinu na kýtě, patrně po ráně kyjem, jsem namazal jódem. Zbývalo vyndat poslední šíp, zabodnutý do plece.

„Ti tě zřídili, holka,“ řekl jsem polohlasně, zatímco jsem si chystal nástroje. „A ten Oggerd, ten taky váží metrák. Divím se, že tě nezlámal v kříži.“

Mluvil jsem konejšivým tónem a udržoval klisnu v klidu, aby se nechala ošetřit. Za oknem hromadné stáje se šíralo, a tak jsem si svítil lampičkou na elektrické články. S ohledem na všechno to seno kolem jsem si netroufal použít lucernu. Zvíře trpělivě stálo, z hrdla se mu ozýval tichý úzkostný zvuk.

Zlomený šíp vězel v pleci nepěkně hluboko. Musel jsem naříznout kůži, abych ránu rozšířil, a teprve pak se mi podařilo hrot vyndat. S dezinfikováním zranění a šitím mi to zabralo dobrou půlhodinu. Nástroje jsem pak pečlivě očistil a poskládal do brašny.

Zakryl jsem klisnu houní a na krk jsem jí zavěsil pytlík s ovsem. Poplácal jsem ji po krku. „Tak já jdu. Musím se podívat na toho brýlatého skrčka.“

Vyšel jsem do uličky mezi boxy. Všude kolem podupávali a pofrkávali koně, vzadu jakýsi člověk poklízal stání.

„Všiml jsem si,“ řekl muž, „že jste svému koni dal oves. To je zakázáno.“

„Zakázáno?“ podivil jsem se.

„Plukovník to zakázal. V kolonii je nedostatek zrní. Koně se smí krmit jen senem nebo slámou.“

„To je můj kuň,“ pokrčil jsem rameny, „a můj oves.“

Muž se ke mně otočil zády. „To, co sežere ta vaše potvora, bude chybět *nám*,“ prohodil přes rameno nepřátelsky.

Vyšel jsem ze stáje do houstnoucí tmy. Po zabahněných

chodnicích jsem došel do baráku, ve kterém jsem zanechal zraněného technologa. Vystoupil jsem do patra a vstoupil do příslušné cimry. Daria Janszoonová tam stále seděla, a dokonce tam vydržel i chlapeček. Hargo malátnými pohyby zápasil s příkrývkou, o níž si snad myslel, že je nepřátelským polypem. Oči měl zavřené, z koutku úst mu stékaly kysele páchnoucí sliny.

„Oběma vám děkuji za ochotu,“ řekl jsem. „Jak mu je?“

„Ta injekce asi nezabrala, jak jste očekával,“ podotkla Daria.

„Další už mu píchat nebudu. Bude to muset nějak přechkat.“

Přisedl jsem na okraj lůžka k chrupjícímu se Hargovi. „Tak co, Haliku,“ oslovil jsem ho přátelsky, „to by se mi taky líbilo, válet se v posteli s takovouhle štabajznou vedle sebe.“

Hargo se zavrtěl, pootevřel oko a natáhl pařátek. Zalovil v hromadě na židli, kde v chumlu ležely jeho šedý hábit, neprůstředná vesta a další věci. Vytáhl dvouhlahňovou brokovnici s upilovanými hlavními a s pistolovou pažbou. Objal ji, jako objímá malé dítě plyšového medvídka. Pak se znovu propadl do bezvědomí. Pokusil jsem se mu zbraň vzít, ale střízlík ji držel pevně. Alespoň jsem z ní vyládoval patrony.

Černovláska se trochu vyděsila. „Co to má?“

„To je jeho talisman,“ usmál jsem se.

„Talisman?“

„Ten nejúčinnější, jaký jsem kdy viděl.“

Mezi řečí jsem zastrkal brokové náboje do sumek na Hargově odepnutém opasku. Trochu jsem mu urovnal šedivý hábit ledabyle hozený přes opěradlo židle. Z hromady věcí vypadla silná obálka z voskovaného plátna. Prohlédl jsem si ji z obou stran, chlopeň byla přelepená papírky a několikrát přerazítkovaná razítkem Ministerstva

války. Někdo na ni ručně napsal: OTEVŘÍT AŽ TĚSNĚ PŘED ZAHÁJENÍM PRŮZKUMU!!!

Obálka evidentně skrývala něco důležitého, jen mi nebylo jasné, proč ji svěřili Hargovi, a ne Oggerdovi. Zastrčil jsem ji do tajné kapsy umně skryté v rubu pleteniny svého ponča.

„Chvíli jsem si myslela, že jste doktor, kterého poslali z Nové Rigy. Ale prý ne,“ řekla černovláska.

„Patřím k majoru Oggerdovi,“ vysvětlil jsem jí. „Kam půjde on, tam půjdu i já.“

Podívala se na mě takovým tím ženským způsobem. Hned mi bylo jasné, že mě o něco požádá. A také že ano.

„Nepomohl byste jednomu mému příteli?“

„Co mu je?“

„On... byl s vámi dneska na stezce. Možná byste se na něj mohl podívat, když jste doktor.“

„Máte na mysli Heinze?“

„Ale jistě, Heinze! Vždyť se znáte, cestovali jste spolu z Nové Rigy.“

„Kouknu na něj,“ kývl jsem. „Ale Harga musí někdo hlídat.“

„Já tu zůstanu tak dlouho, jak bude potřeba. Vy zatím můžete... je to ob dveře na téhle chodbě, kdybyste byl tak hodný.“

„Já vím, kde to je.“

Takže jsem popadl doktorskou brašnu a šel jsem.

Na chodbě jsem vrazil do kapitána Schinka.

„Ah?“ vyhekl. „To jsi ty, Gowery?“

„Já. Hledám pokoj ob dveře.“

„Koukneš se na Heinze? Daria říkala, že jsi doktor...“

„Podívám se,“ zvedl jsem brašnu, aby uviděl červený kříž. „Co se stalo s místním felčarem? Nějakej tu snad byl, ne?“

„Před chvílí jsem se dozvěděl, že práskl do bot...“

To už jsme vstoupili do místnosti. Byla o dost větší než ta, ve které blouznil Hargo, jen do ní vnikla větší porce soumraku. Heinz ležel na lehátku a vedle postávali další tři Rudiho harcovníci. Ještě se nestačili převléci a jejich špinavé maskáče byly cítit koňským potem. Byl tam dlouhovlasý blondák s věčně smutnou tváří zvaný Slíva a snědý černovlasý pořízek, takový ten typ, co se líbí ženským, kterému říkali Klaus. S oběma jsem onehdy mluvil na nočním tábořišti, jestli si vzpomínáte. S nimi tam byl předčasně plešatící týpek, o kterém jsem věděl, že se jmenuje Dietl.

„Jak to s ním vypadá?“ zeptal se Rudi Schinko. Dlouhovlasý blondák zvaný Slíva vzhlédl: „Hrot šípu mu zůstal v těle. Ze začátku to nevypadalo zle, však víš, Heinz s námi dojel v sedle. Tady se složil. Doktor, jak jsem zjistil, utekl. Musíme Heinze otevřít sami.“

Raněný sebou zamlel a vyděšeně vyhrkl: „Počkejte přece, kluci. Není to zase tak vážný. Třeba se to zajizví a vypodebírá.“

Rudi Schinko mu položil dlaň na zpocené čelo. „Klid, Heinzi. Tady Gowery je doktor. Podívá se na to.“

„Jasně že,“ řekl jsem. „Posviťte mi.“ Pro jistotu jsem podal Rudimu vlastní baterku na elektrické články.

Zatímco Rudi Schinko svítil, rozmotal jsem obvazy, až jsem se dostal na slabě krvácející ranku pod posledním žebrem. Okraje byly rozchlípené a světloune růžové. „Kdepak tě to bolí, Heinzi?“

„Tady,“ zachraptěl raněný a pokusil se pohnout rukou. Slaboune zaúpěl a ukázal někam k plícím.

„Hrot se uvolnil,“ řekl Klaus. „Teď mu cestuje v těle. Musí ven, než se mu zevnitř zapíchne do plic.“

Kývl jsem: „Vypadá to tak. Je tady nějaká místnost, kde bych ho mohl rozříznout?“

„Taková cimra je dole, felčar tam obvykle dělal tyhlety

věci,“ rozradostnil se Rudi Schinko. „Podívám se, třeba tam zbylo nějaký nářadí – skalpely a tak.“

„Budu potřebovat horkou vodu, líh a obvazy. Taky silnější světlo. Hodně silné. A tu baterku zhasni, ať mi nevysvítíš baterie. Chlapi, dáme ho zpátky na nosítka, pomozte mi.“

Popadli jsme nosítka a manévrovali s nimi na chodbu a pak po schodech dolů. Z Hargova pokoje vykoukl onen střapatý chlapec, Franki Janszoon. Přicupital až k nám. „Kam Heinze nesete?“ zajímal se. Slíva ho volnou rukou podrbal v pačesech: „Běž za mámou, Franki.“

„Hm,“ zapískal hoch flétničkovým hláskem, „to byste mě mohli zítra taky takhle nosit.“

„Jasně, Franki,“ zafuněl Klaus, „to víš, že jo. Vzbud' nás na to v sedum nula nula.“

Mezi nimi a chlapcem byl zavedený nějaký zvláštní druh přátelství.

Místnost dole, jakýsi improvizovaný operační sál, páchla lyzolem, chlórem a zahnívajícím krví. Chlapi přendali Heinze na stůl z dřevěných desek, zakrytý sepraným prostěradlem.

„Něco tu po doktorovi zbylo,“ hrabal se Rudi Schinko v přihrádkách sekretáře. „Budeš to chtít vyvařit, ne?“

„Bez obav,“ zarazil jsem ho. „Všechno, co potřebuju, nosím s sebou.“

Sundal jsem si bezprsté rukavice a vysvlékl pončo. Pod ním jsem měl vojenské řemení se čtyřmi brašničkami na spoustu potřebných věcí. To jsem odháčkoval od opasku a také sundal, aby mi nepřekáželo. Z doktorské brašny jsem postupně vyndal vše potřebné a srovnal to na příruční stolek: schránku s injekcemi a ampulemi, pouzdro s lancetami, klíšťkami a svorkami. Šitíčko. Než jsem si pak vyhrnul rukávy košile, Klaus a Slíva odkudsi vykouzlili vřelou vodu a Rudi Schinko vzadu v kůlně nahodil agregát na dřevoplyn. Silná žárovka nad stolem se rozzářila.

„Hej, co to děláš!“ houkl jsem na Dietla, který se mezi Heinzovy sevřené rty pokoušel vecpat hrdlo láhve se zlatavým obsahem.

„Chci mu dát napít kořalky. Vždycky se to tak dělá.“

„Dej to sem,“ zavelel jsem a natáhl ruku. Když mi do ní vtiskl láhev, pořádně jsem si z ní loknul. Kořalka mi spálila hrdlo, avšak nemusel jsem mít obavy, že bych se opil. Moje nová vylepšená játra odbourávala veškerý alkohol tak rychle, jak bylo potřeba. A proč jsem se té kořalky vůbec napil, ptáte se? Abych si získal jejich důvěru a tak nějak mezi ně zapadl.

„Není to špatné pití, ale pro Heinze mám něco přírodnějšího. Morfium. Napijte se, hoši, nebude to pěkný pohled.“

Podal jsem láhev Slívovi a zjistil jsem, že se z kumbálu nejenže vrátil kapitán Schinko, ale dostavili se i zbylí dva harcovníci. Místnost teď byla poněkud přeplněná, neměl jsem však srdce je vyhazovat. Heinz pro ně byl jako bratr.

Píchl jsem zraněnému injekci. Chvilí jsme čekali, až anestetikum začne působit. Pak jsem se dal do práce. Vyvařenou lancetou jsem rozřízl tělo a rozchlípenou ránu zasvorkoval. Prsty, které jsem si předtím pečlivě vydrbal v horké vodě a omyl v lihu, jsem zasunul dovnitř.

„Tak bacha, hoši, teď musím odhrnout bránci a obejít játra. Trochu tvrdá na dotek, řekněte Heinzovi, ať radši s alkoholem přibrzdí... Má kliku, šíp projel mimo. Hrot narazil na žebro a našťípl ho, ale to nic není. Horší je, že pak začal cestovat. Trochu výš...“

To už jsem měl v ráně ruku až po zápěstí. Citlivými bříškami prstů jsem cítil chvění vnitřních orgánů, pružné blány, rýhované svalstvo. Do očí mi stékal pot. Temná, neokysličená krev líně odkapávala na stůl.

Bylo to teď – anebo nikdy. Cítil jsem odpor Heinzova těla, svíralo se, nechtělo mě pustit dál. Pak mi nehet brnkl

o něco tvrdého. Něco jako kost, ale žádná kost tam být nemohla.

„Tady ho mám!“

Opatrně jsem vytáhl ruku a omyl předmět v horké vodě. Tenoučký, průsvitný pazourkový lístek s postranními zářezy, ostrý jako břitva.

„Teď rychle, musím ránu vydezinfikovat a pak zašít. Líh... díky. A teď jehlu a nit... Ti vaši *okcianové* nepoužívají šípy z luku?“

„Ne,“ vypravil ze sebe Slíva. „Mají na házení šípů taková udělátka.“

„Vrhače,“ napověděl Klaus.

Zadrhl jsem poslední uzlíky na chirurgické niti. „Tak, hotovo. Heinz by měl zůstat týden v posteli. Pokud se to nezkomplikuje, mělo by to stačit. Snad tu pár dní zůstanu a dohlédnu na něj.“

„Doktora tady určitě potřebujeme,“ kývl Rudi Schinko. „Mohl bys tu zůstat alespoň do té doby, než sem z Rigy přitáhneme dalšího.“

„To asi nepůjde. Doktora dělám jenom na vedlejší pracovní úvazek. V tuhle chvíli mě úkoluje Oggerd.“

„Oggerd se zítra vrací do Rigy,“ řekl Rudi Schinko.

„Hledme, hledme,“ podivil jsem se. „To řekl Oggerd?“

„To rozhodl plukovník Janszoon,“ vysvětlil mi Rudi. „O tobě nepadlo ani slovo. Ale jako felčar se tady budeš mít dobře.“

Roloval jsem si rukávy košile dolů. „Na to se musím Oggerda dojit zeptat.“

„Oggerd ti neuteče,“ zarazil mě Rudi Schinko. „Pojď s náma radši dopít tu flašku.“

„Po náročném dni,“ kývl jsem, „jedna sklenka neuškodí. Nebo dvě. Vezměte Heinze a šoupněte ho na pokoj k Hargovi. Paní Janszoonové řekněte, ať tam na oba dohlídne, že ji za hodinu vystřídám.“

Samozřejmě jsem věděl, že Oggerd mi neuteče. Navíc jsem měl možnost zjistit, co všechno harcovníci vědí. I tohle byla součást mé práce: vnucovat se a vyzvídat.

10

Zatímco Slíva a Dietl odnášeli Heinze do patra, odvedl mě Rudi Schinko do jiného domu, víceméně stejného jako lazaret. Zatáhl mě do větší místnosti se stolem a několika halabala sroubenými postelemi, zapálil lihovou lampu a kývl ke skříňkám v koutě: „Tamhle zůstaly věci po Kriffovi. A po Rendovi Gee, Riku Vancovi a dalších. Nečekal jsem, že to vezme takovýhle obrat... Bral jsem *okciany* jako protivníky, jenže oni jsou silnější než my.“

„Nepřeceňuješ je trochu?“ nadzdvihl jsem obočí.

Posadili jsme se na kavalce a Rudi mi pověděl o jakýchsi zápalných bombách, které někdo naházel na pole. Soustředěně jsem poslouchal.

„Tohle je záležitost pro Harga,“ řekl jsem pak. „Jenže ho praštili do hlavy a teď je bez sebe. Celé mi to připadá jako jedna velká záhada. Někdo se pokouší kolonii zničit a používá při tom jak primitivní, tak pokročilé technologie. Proč zrovna takhle?“

Možná bych byl pokračoval dál a došel k nějakým závěrům, jenže v té chvíli se sem začalo vracet pět zbývajících jezdců. Všichni to byli vysocí a štíhlí chlapi krátce po dvacítce, o hlavu vyšší než jejich velitel Rudi Schinko. Přinesli chleba, pořádný kus masa, dvě láhve pálenky a několik nepřilíš čistých skleniček.

Rozesadili jsme se, kam jen kdo mohl, a Rudi se krátce zmínil o Kriffovi i dalších mužích z jeho zničeného konvoje. Pak jsme jedli a pili.

„Mám špatný zprávy,“ řekl potom vousáč s poďobanou

tváří, jehož jméno jsem neznal. „Starej to chtěl před ride-rem ututlat, ale stejně se to brzo provalí. Takže to můžu říct nahlas.“

„Co se stalo?“ zeptal se Rudi Schinko.

„To, že utekl doktor, už víte. Celá pravda je, že zdrhlo přes šedesát lidí. Pamatujete na roztlemenýho lajtnanta Waltera Krause? Ten to zorganizoval. V první vlně šel on, dva frajtri, hokynář i jeho panička, pár dalších lidí a právě doktor. Dvanáct jich bylo. Měli to dobře naplánované, na jejich útěk se přišlo až za čtrnáct hodin. Jenže pak začala panika a kdekdo zamířil ke kopečkům. Starej prej běsnil jako šílenec. Sehnal dohromady všechny bojeschopný lidi a vyrazil je honit. Většinu z tý druhý vlny dostal a přivedl zpátky, ale pár lidí prej zůstalo v lese jako žrádlo pro ptáky. Chápete? Starej je nechal postřílet. Chlapy i ženský.“

Schinko trochu pobledl. „Sakra,“ řekl.

Chvíli mlčeli a pokoušeli se to strávit. Hromadná dezercce, stíhání uprchlíků a popravy bez soudu, to už bylo hodně silné kafe.

„Gowery,“ otočil se ke mně pak Slíva. „Ty jsi hlava štu-dovaná. Co ty si myslíš o těch *okcianech*? Co jsou vlastně zač?“

„Ozvěna,“ usmál jsem se.

„Cože?“

„Spíš by ses měl zeptat ozvěna *čeho*. Ozvěna bývalé Evropy.“

Pořádně jsem se napil zlatavé tekutiny z umatlané sklenice. „Hele, kdyby to nebyla ozvěna, nebyli bychom tady ani my tři, já, Oggerd a Hargo. Posílají nás všemožně po Evropě, Hargo tyhle věci zkoumá a my dva mu děláme doprovod.“

„Jaký věci?“

„Ozvěny minulosti. Technologický anomálie, který po-různu přetrvávají z časů před Apokalypsou.“

„Anomálie?“

„Prostě záhady. Nevysvětlitelný jevy. Tomu dvacetiletí před Apokalypsou se jen tak pro nic za nic neříkalo Čas zázraků. Některé tehdejší výtvořtady prostě přetrvávají dodnes, tím myslím ve funkčním stavu.“

„Už jste viděli hodně těchhle... anomálií?“

„Pár jich bylo,“ přikývl jsem. „Často se jednalo o omyly, kuriozity nebo mystifikace, ale několikrát jsme zabředli do opravdu nebezpečných záležitostí.“

„To se tím zabýváte jen vy tři, když je to tak nebezpečný?“ zeptal se Slíva.

„Obvykle nabereme lidi na místě, když je potřeba. Oggerd je armádní důstojník a může dočasně zrekrutovat tolik lidí, kolik si řekne.“

„Aha... takže čaroděj zkoumá a Oggerd velí. A co děláš ty, Gowery?“

„Jsem vyjednač. Když je to nutné, tak vyjednávám.“

„S kým?“

„Obvykle s domorodci. Mám talent na jazyky a rychle se učím všemožná nářečí. Ne, že bych se chtěl chlubit, prostě to tak je. Podle instrukcí máme přednostně vyjednávat, a ne bojovat.“

„S *okcianama* se vyjednávat nedá,“ zahučel podobaný vousáč, jehož jméno jsem nepostřehl. „S těma se nedo-mluvíš.“

„To asi ne,“ připustil jsem.

„Takže *okcianové* jsou taky... anomálie?“

„Samotní *okcianové* jsou záhada, kterou nakonec rozlouskneme. Mnohem větší záhada je, proč se tu objevili takhle najednou a v takovém množství.“

Na to už neřekl nikdo nic. Chvíli jsme jedli chleba s masem a zapíjeli ho kořalkou.

„Ten rider,“ dodal si odvahy jezdec s podobanou tváří, „Oggerd – znáš se s ním dobře?“

„Jsem s ním asi tři roky,“ pousmál jsem se. „Dá se říct, že jsme se spřátelili.“

„On se jmenuje Oggerd a dál už nic? Nemá příjmení?“

„Jen Oggerd,“ přikývl jsem. „Vymyslel jsem pro něj předzdivku Orlosup, ale zatím se neujala.“

„Proč Orlosup?“

„Podle ptáka, kterého má na krunyři.“

„Co to vůbec znamená Orlosup? Orel, to vím, ale sup? Co to je?“

„To je pták z mytologie,“ vysvětlil mu Slíva, který se překvapivě ukázal jako vzdělanec. „Supové odnášejí duše mrtvých to toho... do záhrobí.“

„Proč má jen jméno a ne příjmení?“ zeptal se Rudi. „On je nějaký domorodec, nebo co? Našli ho jako dítě v pralese?“

„Nevím, proč má jen jedno jméno,“ pokrčil jsem rameny, i když jsem to tušil. „Je to záhada.“

„Já už jsem o něm slyšel,“ nedal si pokoj vousáč. „Nebylo to nic pěknýho.“

„Ale,“ vzhlédl jsem. „A copak jsi slyšel?“

„No, že Oggerd je ve skutečnosti kyborg. Člověk, kterému k mozku připojili ty... takové ty... ovladače...“

„Mikroprocesory?“ napověděl jsem mu. „To se o Oggerdovi povídá.“

„A je to tak?“

„Neznám podrobnosti,“ usmál jsem. „Ale v zásadě je to asi pravda.“

Ještě půlhodinku s nimi seděl, poslouchal jejich řeči o lidech, které jsem neznal, a o událostech, které se mě netýkaly. Pak jsem vstal, poděkoval za večeři a odešel vyhledat Oggerda. Venku na nádvoří jsem se vyptával lidí, kteří se tam poflakovali, až mě nasměrovali do příslušné místnosti v patře.

11

Nezdálo se, že by si na Oggerda někdo vzpomněl s večerí, a on nevypadal, že by mu to vadilo. Ve světle lihové lampy listoval v sešitu s tvrdými deskami. Vzhlédl, když jsem bez zaklepání vstoupil.

„Zapsal jsi, co se stalo?“ kývl jsem k sešitu, který držel v ruce.

„Ano,“ přikývl. „Jak to vypadá s Hargem?“

„Spí. Má otřes mozku. Půjdu k němu a ustelu si tam. Zůstanu s ním přes noc. Jen jsem se zaskočil podívat, jestli ti něco nechybí.“

Oggerd neřekl tak ani tak. Došel jsem k oknu a z výšky druhého nadzemního podlaží jsem se podíval ven. O kus dál hlučela kantýna, lucerny před ní osvětlovaly dřevěné chodníčky a rozježděné bláto.

„Prý nás plukovník Janszoon posílá pryč,“ řekl jsem.

„Ano,“ přikývl. „Zapsal jsem to. Chceš si to přečíst?“

„To bych chtěl.“

Podal mi sešit, na jehož tvrdých deskách byl nalepený strojopis:

Pracovní deník projektu Střepy z Apokalypsy

Tajné!

Nepatří do nepovolanych rukou!

Místo dílčí části projektu: Pobaltí

Garant projektu: meziresortní komise

Ministerstva války, Ministerstva vnitra

a Institutu všeobecné technologie

Ve spodní části byl strojopis označený razítky všech tří institucí.

„Je to poprvý, co máme vést deník výpravy, což, Oggie?“

Komise se pokaždý spokojila se závěrečnou zprávou. Tohle je novinka.“

Neřekl nic, jen se na mě díval.

„Nejdřív jsem si myslel, že v komisi získal vliv nějaké úřednické týpek a začal zavádět nové pořádky,“ pokračoval jsem. „Teď mě napadlo něco jiného. Možná předpokládají, že v Pobaltí všichni tři zahyneme a jim se vrátí alespoň ten deník.“

Zase neřekl nic a já jsem zalistroval v deníku. Přelístoval jsem prvních pár listů, na kterých nebylo zapsáno nic důležitého, jen to, jak jsme se plavili do Nové Rigy, zahlásili se na tamním velitelství a oni nás poslali s konvojem. Avšak dnes večer se Oggerd opravdu rozepsal.

Přečetl jsem si, co dělal od chvíle, kdy opustil konvoj, až do okamžiku, kdy vstoupil na nádvoří Dřevěných věží. Psal to jednoduchými, takřka holými větami, standardně vynechával zájmeno „jsem“ a někdy i slovesa, avšak bylo to srozumitelné. Rozhovor v kanceláři plukovníka Janszoona ale zaznamenal podrobně a takřka slovo od slova.

Místo: kancelář plk. Janszoona v patře pevnosti.

Přítomni: plk. Abel Janszoon, mjr. Oggerd (já), kpt. R. Schinko

Plk. Abel Janszoon: „Co jste to přivlekl, majore?“

Mjr. Oggerd (já): „Mrtvolu jednoho z těch tvorů. Okciana.“

Plk. Abel Janszoon: „Vy jste přivezl okciana?“

Mjr. Oggerd (já): „Jistě.“

Položil jsem balík na stůl a rozhrnul plachtu, aby se mohl plukovník Janszoon podívat.

Plk. Abel Janszoon: „To je teda hnus. Ale připisují vám kladný bod, majore. Získání mrtvolky je úspěch... i když je nám právě teď k ničemu...“

Mjr. Oggerd (já): „Kde je můj technolog? Musí mrtvolu prozkoumat.“

Plk. Abel Janszoon: „Váš technolog má otřes mozku. Pečují o něho.“

Mjr. Oggerd (já): „Je u něho lékař?“

Plk. Janszoon: „Ošetřil ho váš druhý společník, ten... nemluvil jsem s ním, jen jsem ho viděl. Pro jistotu jsem tam poslal manželku, má ošetřovatelský kurs. S tím si nedělejte starosti. Teď mi povězte, proč jste tady?“

Mjr. Oggerd (já): „Zde jsou moje pověřovací dokumenty, pane plukovníku. Mým úkolem je velet průzkumu místní anomálie. Kolonie je povinna poskytnout mi zásoby, vybavení i personální podporu. Je mi samozřejmě jasné, že za současné situace od vás žádný personál chtít nemohu.“

Plk. Abel Janszoon: „Co tady máte zkoumat?“

Mjr. Oggerd (já): „Instrukce u sebe má doktor Hargo v zapečetěné obálce. Až ji rozpečetíme, mohu vám říct obsah jen rámcově. Instrukce jsou určeny jen pro mne a pro doktora Harga.“

Plk. Abel Janszoon: „Tak si to nechte, když s tím děláte tajnosti... Tady vám vrátím papíry, majore. Vás sem teda nevyšlali jako posilu?“

Mjr. Oggerd (já): „Ne. Ústředí v Nové Rize ani neví, že je vaše situace tak špatná.“

Plk. Janszoon: „Dřív to byly jenom nepřijemnosti. Skutečná válka začala až teď, majore, rozumíte? Až teď.“

Mjr. Oggerd (já): „Není možné, aby začala ničehonic. Dnes odpoledne, asi dvacet kilometrů od Dřevěných věží, na nás domorodci přichystali léčku. Bylo jich zhruba padesát a dalších nejméně padesát na nás čekalo u záta-rasu z vozů minulého konvoje. To je více než sto bojovníků, odhodlaných a dobře organizovaných. Ti se tady nemohli vzít odnikud. Prales poskytuje obživu jen malým loveckým tlupám, které nikdy nedají dohromady víc než dvacet nebo

třicet bojovníků... Co se stalo s minulým konvojem, plukovníku? S tím, který vedl poručík Kriff?“

Plk. Janszoon: „Nedorazil. Nikdy nedojel.“

Mjr. Oggerd (já): „Nikommu z konvoje se nepodařilo prorazit?“

Plk. Janszoon: „Ne! Říkám, že ne! Nikomu!“

Mjr. Oggerd (já): „Vy jste po něm nepátrali? Nestarali jste se, kde a jak konvoj skončil?“

Plk. Janszoon: „Ježíšikriste! Vždycky vysíláme jízdní oddíl naproti konvojm, vždycky, rozumíte, majore? Jenže když měl přijet Kriff, měli tady všichni plné ruce práce! Hasili jsme požáry a vyháněli divoká prasata z polí! Stejně to bylo na nic!“

Mjr. Oggerd (já): „Nám nikdo naproti nepřijel.“

Plk. Janszoon: „Copak jsme věděli, že jste na cestě? Copak jsme mohli tušit, že z Rigy vůbec ještě někdo přijede? Tady už nefunguje ani ta zkurvená holubí pošta. Čerstvou várku holubů měl přivést právě Kriff, rozumíte?“

Mjr. Oggerd (já): „Co se stalo venku na polích?“

Plk. Janszoon: „Co se stalo? Zvířata jednoduše vyšla z lesa a začala spásat obilí. Jeleni, srnci, černá zvěř. Zajíci, králíci. Za celý život jsem jich neviděl tolik jako za ten jediný den. Nenechali se vyhnat, mohli jsme je střílet, odstrkovat, nic nepomáhalo. Úplně ztratili plachost... Podívejte se, tohle se objevilo další den.“

Plukovník sáhl do zásuvky psacího stolu a vyndal lesklý předmět, kulovitý, veliký asi jako větší jablko, povrch měl obroušený do většního množství rovných plošek. Hladké plošky svírající tupé úhly byly i uvnitř. Tříštily světlo a vzájemně se zrcadlily.

Mjr. Oggerd (já): „To je skleněné?“

Plk. Janszoon: „Ne. To není sklo. Nevím, co je to za hmotu. Našli jsme takových věcí pět. Někdo je naházal na naše pole.“

Mjr. Oggerd (já): „Proč? Jaký má tahle věc účel?“

Plk. Janszoon: „Je to v podstatě zápalná bomba. Podívejte se.“

Plk. Janszoon zažehl lihovou lampu. Světlo nasvítilo při-vrácenou stranu neznámého předmětu. Na té druhé šikmo do stran vytryskly čtyři tenké paprsky.

Plk. Janszoon: „Sáhněte si!“

Paprsky byly horké, teplotu odhaduji na 50–60° Celsia. Je samozřejmě jasné, že lihová lampka nemohla vygenerovat takovou teplotu jako slunce.

Plk. Janszoon: „Můžete to vyzkoušet zítra za rozbřesku, majore. Položte to tady na stůl a dívejte se, co se stane, až na to zasvitne slunce... Všechno kolem začne doutnat... a hořet.“

Mjr. Oggerd (já): „Měl byste okamžitě vyrozumět vedení v Nové Rize, plukovníku.“

Plk. Janszoon: „To rozhodně udělám. Ukázal byste mi ještě jednou své pověřovací listiny?“

Podal jsem mu je a plk. Janszoon je roztrhal na kousky.

Plk. Janszoon: „Vaše pověření už neexistuje, majore. Teď platí zásady subordinace a jako důstojník s vyšší hodností vám nařizují: Zítra za úsvitu se vrátíte do Nové Rigy, předáte na ústředí můj dopis a osobně vše dosvědčíte.“

Mjr. Oggerd (já): „Roztrhal jste mé pověření zbytečně, plukovníku. Neměl jsem v úmyslu vyhýbat se povinností důstojníka. I tak bych kolonii poskytl veškerou pomoc.“

Plk. Janszoon: „Vyzážíte do Nové Rigy zítra za svítání. To je rozkaz, majore! Jděte se připravit. Odchod!“

Mjr. Oggerd (já): „Odjedu, pokud bude můj technolog schopen nasednout na koně, plukovníku.“

Plk. Janszoon: „Odmítáte poslechnout rozkaz?“

Mjr. Oggerd (já): „To vy jste porušil pravidla subordinace, ne já. O plnění nebo neplnění rozkazů se nebudeme bavit. Rovnou vám říkám, že doktora Harga neopustím.“

Plk. Janszoon: „Vy...! No dobře. Nechám pro vašeho technologa připravit smyk.“

Mjr. Oggerd (já): „Cesta do Nové Rigy je zatarasená polomem. Smyk tudy neprojde.“

Plk. Janszoon: „Pojedete přes vrchovinu. Technologa si snadno odvezete, i kdyby byl v kómatu.“

Mjr. Oggerd (já): „Není cesta před vrchovinu delší?“

Plk. Janszoon: „O dva nebo tři dny, ale dostanete se do Nové Rigy bez nebezpečí. To je v tuhle chvíli rozhodující. Teď si dejte odchod, majore, musím napsat dopis.“

12

Dočetl jsem, co Oggerd napsal. Půjčil jsem si pisátko a učinil krátký zápis o tom, že Hargo utrpěl otřes mozku, avšak není v ohrožení života. Tedy všichni doufáme, že není v ohrožení.

„Mám tam napsat o hromadné dezerci a popravách bez soudu?“ zeptal jsem se Oggerda.

„Co tím myslíš?“

Řekl jsem mu to.

„To není naše věc,“ rozhodl se pak.

„Máš pravdu, Oggie, nebudeme žalobnícci. Ať si to pan plukovník zraportuje sám.“

V té chvíli se zvenčí ozval křik. Oba jsme vyskočili a přesunuli se k oknu. Venku na nádvoří se z kantýny se vyvalilo ječící a peroucí se klubko. Dvě nezřetelné postavy se ve slabě nasvícené tmě kopaly do kolen a do slabin, rvaly se za dlouhé vlasy a mlátily do sebe pěstmi. Dav čumilů rváče roztrhl a oplzlými výkřiky je uklidňoval.

„Všiml sis, Oggie?“

„Obě to byly ženy.“

„Jistě. Ženské. Dvě kolonistky, které sem přijely pečovat o pole, starat se o dům a rodit děti. Nedovolili jim mít děti.

Teď jsou pole zpustošená a ony vědí, že tohle je konec. Konec kolonie. Čeká je buď hladová zima, nebo evakuace a návrat tam, kde je nabrali... Ale ony se nechtějí vrátit do fabrik a chudinských čtvrtí. Proto přijely sem, aby byly svobodné. Jenže plukovník Janszoon je nedokázal ochránit. S touhle kolonií je konec. Rád bych se mýlil, ale myslím si, že tady to skončí vzpourou. Napadá mě, proč se nás chce plukovník Janszoon tak usilovně zbavit? Ty bys dokázal místní lidi zastavit, až ho půjdou pověsit. Ty ano, on ne.“

Oggerd jen nepatrně zavrtěl hlavou na znamení, že ho tyhle záležitosti nezajímají.

„Zůstaň tady, Pěnkavko,“ řekl. „Dohlédnu na Harga a ty se vyspi. Je skoro půlnoc a zítra vstáváme brzo.“

Asi bych se měl zmínit o tom, že Oggerd nepotřeboval spát. Párkrát za noc upadl do mikrospánku, který nikdy netrval déle než několik minut, a to mu stačilo. A proč nepotřeboval spát, ptáte se? Nejspíš to souviselo s drátky v jeho hlavě.